

# מה עשיתי בחופש הגדול

אורי יואלי

פורסם: 2003

ללורד אלנבי

שיחקת אותה

כל קשר בין הדמויות, המעשים, המקומות והרחובות המוזכרים כאן  
למציאות הוא מופרך מיסודו.  
אין מציאות.

## תחילת הפנקס

ומה מסתתר מאחורי זה, בסוף?

בדידות גדולה

בדידות גדולה

בדידות גדולה

בדידות גדולה

אוטובוס יורד מירושלים, מתפתל במורד שער הגיא, עושה במהופך את מסלול השיירות. פנקס חדש, כחול, נשלף מהכיס האחד, מילים ראשונות נכתבות. הכתב רועד. הפלאפון בוער בכיס השני. הוא בחופש מעבודה עכשיו. משמעותו היחידה היא האופציה להתקשר אליה, לאחל קיץ טוב. זו אופציה שלא אנצל.  
צריך לשתות היום.

\*

מה אכתוב בקיץ הזה? אולי שלד רעיוני לסדרת טלוויזיה, או דרמה עכשווית, או הגיגים, או סיפור, הכישלון מובטח.  
ואולי זה יהיה סיפור אהבה נואש, חד כיווני, כפי שאני רגיל (ומשני הצדדים, לאחרונה, כמעט והחלפתי צד).

סיפורי אהבה הם תמיד חד כיווניים. אין אהבה.

\*

אני מול אלנבי, צופה דרך חלון הזכוכית של הפאב של הצעירים, שלישי בירה לפני, זר ומוזר.  
צריך להמשיך. במנותק מכל זה, מהרעש הלבן הכולל את החופש שרק

התחיל מהעבודה, מירושלים. חיים, סקס טוב או רע, רצונות, זוזו הצידה.  
צריך להמשיך לכתוב.  
נשים גבעוליות, נידפות ברוח, בעלות גופות נעריים, בעלות שדיים.  
יש בי תשוקה מתמשכת, קבועה, למגע, למראה, תשוקה שלא דוהה בעקבות  
מימושה החלקי של הפנטזיה, בסיסית כל כך עד שהיא עצם הקיום.  
נערות יפות, ומכוערות, אך אני בררן, מסתבר, וחושק רק באלו ששוות את  
האכזבה.  
תייר בעירי שלי, מסתפק בהיכרות החלקית, הארעית, בהתבוננות.  
לנסות ולראות איך המכונה עובדת, לפרק אותה לגורמים, לחלקים הקטנים  
ביותר שעדיין מתקתקים, לאינטרסים הבסיסיים, הכמעט בינאריים במהותם,  
לאהוב, לשנוא, לרצות, להתרחק. שדה אינסופי של פעילות שכולו קיים  
מתוקף הרצונות הללו.  
אנשים שבויים בתסריטים לאופרות סבון שלא הם כותבים, כלואים בסיגי  
הדמויות אותן אימצו לעצמם. הדרמה הולכת תמיד לכיוון הקתרזיס. זו  
המטרה, זה התירוץ שלה. ובכן, מה קורה כאשר התירוץ הזה מוכח כלא  
רלוונטי, מה קורה כאשר הקתרזיס כבר אינו ערך העומד בפני עצמו, מאחר  
ואותו זיכוך כבר הוכח כשקרי. מה קורה אחרי האכזבה?

\*

מסיבה.  
האופוריה שהעניק לי הכדור כבר התפוגגה.  
היא לא הייתה כאן הלילה.  
חם, אבל עדיין אפשר לרקוד. ביטים שבורים של טכנו עוברים דרך הקירות.  
עוד מעט יעלה האור. זמן ללכת? זמן להישאר?  
הלילה מתחיל לקפל את עצמו. חברות מתקבצות בכדי ללכת, זוגות נקשרים

לצורך משותף. זה כבר הזמן בו צריך לסגור דברים, להבהיר את הכללים, להחליט איפה תתעורר, באיזו מיטה, זה זמן הויתור על הפנטזיה, ההתמקדות, המיצוי.

רגע פתטי, אין ספק. הפוזות כבר מתורגלות מדי, שחוקות אחרי לילה של שימוש אינטנסיבי מדי.

אכן, הבל הבלים הכל הבל, זה מתברר עכשיו, כשכולם כל כך מגוחכים פתאום, שבויים בסדי אינטרסים, מנסים לנער את הטשטוש, רק לרגע, לממש את מה שחשבו שיקרה.

האם יכול להיות שמתפתח כאן רעיון? קריאה לשחרור? זעקה אל הדגל? מובן שלא. אני מהפכן, חלילה, אלא חתרון, במקרה הטוב. נעים להכיר, האישי שהשתחרר מכבלי הרצונות, אני.

\*

וכך, בלי שאדע מאיפה, מתגנבת פנימה איזו עצבות. לוקח כמה ימים לגוף להירגע מחוויית הסמים, להתחיל להרגיש. אז אולי כבר חלף פרק הזמן הזה, ואולי העצבות הזו, הקטנה, המסוימת, היא רק אשליה של רגש, אשליית אלכוהול. כן, כאלו הם חיי, כרגע, פנטזיה של מישהו אחר, סמים, סקס ואלכוהול. ומוזיקה, וכתובה, ופינת עבודה חדשה, פאר תוצרת שבדיה, שמחכה לי עכשיו בבית, שארכיב אותה, שאשתמש בה. אין ספק, אני צריך פינת עבודה חדשה.

\*

אז ככה זה: אני ממשיך לרדוף אחרי צילה בכל פינות העיר, ממסיבה לפינת רחוב למסיבה וחוזר חלילה, בעוד מישהי אחרת רודפת אחרי מפאב לפאב. בינתיים, המישהי (האחרת, הרזה) אתה אני מזדיין כרגע רדופה על ידי צל משלה, כך שהתסבוכת מבטיחה להימשך. ואפילו הייתי מוכן לעשות עם

הבחורה הרזה, החדשה, ילד, לחיות טוב ובריא, לאהוב. ואולי זה מה שיקרה, אם רק אצליח לא לדפוק את זה, אולי זה מה שיקרה, אם ארצה לא לדפוק את זה, אם אוותר על תשוקת המרדף.

עיר רעה. אכזבות שממתינות להתממש. דווקא יפה, כל פוטנציאל העצב הזה, הנפרק במקומות הלא נכונים. טעות על פני טעות יכולה ליצור תוצאה מעניינת, מבוך ללא מטרה, ללא נקודת התחלה או סיום. כמו תל אביב. מובן שכל מה שנאמר קודם הוא אלגורי, כי הרי אין היא, אין אחרת, ובודאי שאין אני. הכל פיקציות. מה נותר מכל זה, מכל ההתלבטויות, הלבטים וההתחבטויות? רק בלבול גדול, ואוסף של פולחנים פרטיים, מרדפים שכבר ניטל מהם העוקץ של אמונת אמת או אפילו רצון כלשהו להגשמה. פולחני המרדף עומדים בפני עצמם. הם אינם זקוקים לצידוק, מעבירים יופי את הזמן גם בלעדיו. אני הראייה לכך, צייד שאינו חפץ בטרפו.

\*

אני אחד מאותם לקוחות קבועים דפוקים, והמקומות בהם אני מבזבז את כספי למדו לקבל את הטוב עם הרע, האנשים שמקיפים אותי למדו להתעלם ממה שלא נוח, להשלים איתי, כחלק מהנוף. המצב הזה אינו בהכרח מתסכל.

\*

על החלון הצופה אל אלנבי, בירה, הפאב של הצעירים, מקום בו הלכאורה ידועים מרגישים לכאורה בני בית, והכל מתנהל בקצב קבוע ומעגלי, מרדף, אכזבה, וחוזר חלילה. כן, גם אני רוצה עוד אכזבה. מציאות, תני לי את זה ישר בפרצוף, אל תחסכי ממני אף ניואנס, אף שביב של רגש. נראה אותך, מציאות, נראה אם תצליחי, כי אני, אישית, עכשיו, לא מרגיש כלום, מחפש אחרייך, השלד הערום של ההתרחשויות, ולא מצליח לתפוס, האם

משהו מתוך כל זה קורה באמת? זו אינה הזיה אך בכל זאת הכל עמום כל כך. רק הכותרות זועקות.

הבחורה הרזה, החדשה, הגוף, הנפש, אי של עונג בתוך כיעור שהולך ומשתלט עלי.

זה ייכשל. זה ייגמר לפני סוף הקיץ.

לא בחרתי להיות כה חסר אמונה. זה קרה. המציאות דחקה אותי אל הפינה, אל הנקודה בה אני נאלץ לפקפק בה. ככה זה, סרטים נוטים לאבד מאמינותם לאחר מספר צפיות, ואז לזכות בה שוב, ואז להפוך להיות משהו שהוא מעל לאמינות, מיתוס שהאמת תיבחן מעתה לאורו.

אני זקוק לשוק חשמלי, שיפרמט את תפישת האהבה (וגם של האחריות והפרנסה, אם אנחנו כבר בשוונג). רוצה ברגשות חדשים, בלתי ניתנים למדידה בשל כך, רוצה להיות לוח חלק מצופה שכבת טפלון, המנוקה באופן סדיר, כך שכל שנרשם נותר רק בזכרון ולא משאיר עקבות או סימני מחיקה. שתתפוגג כבר, שתלך מפה, שתיתן לי לשתות את עצמי לשיכחה ממנה.

\*

ואולי הייתי צריך לנטוש את הפנקס הזה, לעבור לאחד חדש, לוותר על המרדף חסר התועלת אחרי מה שכבר לא יהיה, להמשיך הלאה, למצוא משהו לכתוב.

זמן עובר, מלכודות מושכות אותי לתוכן, מתפתחות בקצב הזדקנותי.

\*

נאום פרידה (צריך להאמר בקול שקט, רועד ועמוק, לפני קהל דומע):  
אם אמות היום, באלנבי, אם כדוריות מתכת של מטען אקראי יפלחו את גופי, ככה סתם, מפני שאני כאן, דעי כי זה לא היה לשווא.

בשם הדם הזה, שלי, ימותו אחרים.  
אם אמות, הם ימותו, בכדי לקדש את הדרך לעוד מיתות, ועוד, ועוד.  
אך לא לשווא.  
צריך לשמור על התנועה, על המוטיבציה, את מבינה.

\*

אני בכוס בירה אחת יותר מדי.  
מעבר מקום, מעבר זמן, קלאסי, והעט כבר זורמת קשה יותר, כל מילה  
צריכה לתרגם עצמה לאותיות, ורק אז, וגם זה בקושי, למצוא עצמה על  
הנייר.  
כוס בירה אחת יותר מדי. איזה צמתים נוירו סינופטיים נסגרים כעת, עם  
הלגימה הזו, אילו מוסרות נעלמות? כוס בירה אחת יותר מדי, בלילה של  
כישלון מפואר, או אולי הצלחה מוחמצת, מה זה משנה.  
חמוץ מתוק, כמו עוף.  
ועוד שתיים יותר מדי.  
מה מתערבל באמצע, מה הולך לאיבוד? מה עוד קורה, פרט לאיטיות הזו,  
הבלתי נסבלת, פרט לעילגות שמשתלטת עלי, כופה עצמה על הרצון, על  
המחשבה, מה נסגר?

יתום ועילג, זה מה שאני, שם, לא פה.

(איני יתום. אף פעם לא הייתי)

כשלון, או רוצה להיות כזה, זה מה שאני.

זה מה שאני

סרחון חומצי של אלכוהול



זה מה שאני.

\*

אלנבי ווטשינג,  
זה לא ספורט לפחדנים,  
צריך הרבה שליטה עצמית,  
כולם חולפים,  
עוברים דרכי,  
אבל אני עסוק, חפשו אותי, אני ב  
אלנבי ווטשינג,  
כי הכל זורם לפה,  
ואולי גם היא תופיע,  
כאן,  
בביב השופכין,  
אלנבי ווטשינג,  
בוא תציץ,  
לורד אלנבי עבר כאן,  
בגאלופ על הסוס,  
כבר אז הוא נגע בהארדקור,  
ואם כבר הגיע ללבנט  
אז סוס לבן, וזיקפה מתעוררת,  
בגלל הטלטולים, אין כל סיבה אחרת,  
לא ככה, לורד אלנבי?

\*

סצנות, רגעים.

שיחה, היום, בבית הקפה, עם אדם בנעלי עור כהות, חולצה בתוך המכנסים וכתמי זיעה. הוא מלטף את הכלב שלי, קצת חזק מדי, יותר טוב כלב חבר מחבר כלב, הוא אומר. ואחר כך הוא מספר לי, שש כבר להגיע לפואנטה, איך ישב כאן בדיוק לפני שבוע, ומישהו גבוה עבר ברחוב, ובעט בכלב חמוד, דומה לשלי, בגלל שהתקרב לכלב המכוער שלו, ועל איך פוצץ אותו. עד שם הפכתי אותו. ארבע מכות לפני. הכלב שלו ברח. אחרי הסיפור הוא מחכה לתגובה, ואני מתבלבל.

אבל זה לא הסיפור, זה רק המסביב, האווירה. הסיפור הוא משהו אחר לגמרי. הוא מתחיל משאלות פשוטות – מי זה אני, מי זה הוא (ואולי, ברוח זו, גם מי זה הכלב).

להרוג אותה, זה הבסיס, להרוג בשמה. מי זאת היא? את מה להרוג?

להרוג אותה. כותרת יפה. מאיפה היא באה?

מהרצון להרוג את הזיכרון, מן הסתם, משימה שאחרים ממלאים טוב, כל כך יפה, ובה אני נכה.

השאיפה הזו לדף חדש, אם כי באותו הספר, אינה ברת הגשמה, כי אם כבר אז.

להרוג אותה, אבל קודם להרוג את כולם, את כל מי שמגיע לו, כולם, לפוצץ הכל.

לחפש את התחית, להתעלם מהמשמעויות, להרוג אותה, להרוג את כולם.

כמה אבוד אתה מוכן להיות, כמה עמוק אתה מוכן לצלול, איכשהו נראה לי שזו תהיה השאלה של הקיץ הזה.

\*

קיץ יורד על העיר, עדיין לא מעיק עד גועל נפש אבל כבר נוכח ורובץ, הופך

את הנשימה לעול.

מחוספס בתוך המוח, אלכוהול, קפאין, THC, שרידי כימיקלים, יום שבת בערב, ומחר מתחיל שבוע חדש של חופש גדול.

מתמוטט אצל הבחורה הרזה בסוף כל לילה. משום מה היא מקבלת אותי שיכור, לא שואלת מספיק שאלות. יש לי תירוץ. אני מנסה להפוך את הלילה ליום, ככה זה שחם.

ובינתיים הכל קורה, המון עניינים.

דאגות פרנסה. אין כסף, ואז, שכבר נראה שרק זו הבעיה, ושאם היא תיפתר הכל יהיה בסדר, פתאום יש כסף, אבל שום דבר לא משתנה.

\*

האם לא חשוך מדי בכדי לכתוב?

לאו דווקא, אם אין מצפים להבין את הכל, ומסתפקים ברעיון, אם אין מתעכבים על כיצד הדברים נראים ומתרכזים ברושם הכללי.

כבר מזמן התבאר לי כי לכתוב ולקרוא הן שתי מלאכות שונות בתכלית. איני בטוח איזו מהן נעלה יותר, ואיני יודע אם בורכתי במי מהמידות הללו.

אני מצטנע, כמובן, נוהל ידוע אצלי, המחפה על יוהרה סמויה. האם זה כשלעצמו הוא חטא?

חשוך. יש בזה חופש מסוים.

איני יכול לקרוא את שכתבתי, כך שכל מילה חדשה משוחררת משקדמו לה. לא אתקשר אליה הלילה. יש עבודה לעשות.

\*

יש לי מונולוג לוחמני, שהתגבש אחרי לילה של שתייה מוצלחת, כזאת שמניבה החלטות.

הגיע הזמן לניתוק, צמצום, התכנסות ואז עשייה.  
הגיע הזמן להשגת מטרות פשוטות, כאלה שאני יכול לעמוד בהן בעצמי.  
הגיע הזמן להתנהלות על מי מנוחות, רצופה בשיאים מתונים, כאלה  
שהנפילה מהם לא כואבת מדי.  
הגיע הזמן לתהליך פרטי, שאינו סוד, אך גם אין כל סיבה להניף אותו על  
קצה התורן.  
שיזדיינו כולם, כל מי שיש לו משהו להגיד. זה הזמן שלי עכשיו.

\*

לתת לאלכוהול להכות  
עוד פעם, כל כך מוכר ובכל זאת חדש,  
לתת לו לתפוס אותך בסרעפת, בקרום ההבדלה,  
בין טוב לרע –

\*

האם כבר הוצאתי עצמי לחלוטין מן הכלל, או שמא נותרו עוד מספר רקמות  
מדולדלות, חולות, המחברות ביני לבין המציאות?  
לא מעליה, חלילה, אך במקום אחר, המאפשר, אולי, בדוחק, פרספקטיבה  
מסוימת.  
מימד רביעי, אולי, לא, מסובך מדי. התשובה פשוטה יותר. זו בסך הכל  
עמדת התייר.  
הנה, אין כאן תובנות חדשות אלא חזרה על דימוי נושן, תייר, שעובד,  
במפתיע.  
אני תייר מאחר ושפת אימי אינה מובנת, ומכיוון שהרצונות שלי מאנשים הם  
רגעיים, וישכחו מחר.

אני תייר בעיני עצמי, המסתפק בצפייה, או בכל היותר במעורבות חלקית.  
אני לא רוצה יותר.  
המציאות דוקרת מספיק גם ככה.  
בועות מספקות אותי,  
סודות משותפים,  
ארצות מולדת בדויות.

\*

אז מי יש לנו כאן, היום, בפאב הקבוע?  
אשה תות  
אשה מס. 1  
אשת יומולדת  
אשה בהסתוות  
וכולן מוגדרות על ידי הגופיות אותן הן לובשות, כי קיץ עכשיו, וחם.  
נשים. מוזר, אבל כעת, בביצים מרוקנות, קצת אחרי זיון טוב, אני יכול  
להרשות לעצמי ניתוק אמיתי מהרצון אליהן  
כיף להזדיין, אני נזכר בזה כל פעם מחדש, וכיף במיוחד להזדיין עם הבחורה  
הרזה. אולי נתחתן?  
ומובן שבמקביל בועטת בקרביים התשוקה הבלתי ממומשת, הסוד הגלוי  
שלי, היא.  
אם הייתה יודעת שהזדיינתי עכשיו, האם הייתה מקנאת? האם הקנאה הזו  
הייתה מרגיעה אותי?  
צריך להזכיר לעצמי ששיחקתי אותה.  
צריך להאמין בכך שטוב לי.  
ואולי לא צריך כלום.

אני חי, לא?

זה מספיק.

\*

סקא, רגאיי, קצב שבור, איטי במקצת, אבל עדיין זורם.

האם אפשר לכתוב מוזיקה?

החדר הפנימי בפאב של הצעירים, חלון בעל קשת מעוגלת דרכו ניתן לצפות

על המתרחש בחלל הממוזג היטב. ניתן לראות את המוזיקה, ניתן לראות

הורמונים, ניתן לראות תשוקות, ניתן לראות שאיפות התרסקות.

זה מה שמאחד בין אנשי הלילה. התשוקה אל הכאוס, ההנאה מהמרדף

כישות עצמאית.

גם אני חלק מהמשחק הזה, אם ארצה ואם לא.

גם אני דמות, עוגן בעבור האחרים. אומנם נטול שיוך מוחלט לסצנה, אך

בכל זאת חלק מחיי הלילה של העיר הזו. דמות פתטית מעט, אך מעניינת.

עבורם אני הכותב.

The good old days - אפשר לייחס את הביטוי הזה כמעט לכל תקופה.

יום אחד גם הימים המבלבלים הללו, בהם הכל עוצר, יהיו הימים הישנים,

בהם הכל היה טוב.

\*

לא מצליח לכתוב.

עצלנות? חרדת ביצוע? אין לדעת, אך בכל מקרה – מילים אלה, התחליף

העלוב לכתובה, הן הראשונות שאני רושם היום, יום שהיה יכול להיות יום

כתיבה.

התסכול הנובע מכך, הדברים שאני שומט בעקבותיו, המלכודת הנבנית אט

אט, מלכודת חוסר העשייה.  
הכל טוב, כאילו, כלומר, למראית עין. יש לי בחורה רזה שמזדיינת טוב, יש לי עבודה טובה ממנה אני בחופש טוב, ואני אמור להיות מאושר, אלא שהדברים, מסתבר, אינם פשוטים כל כך.  
אני מוכן להתפשר על רגעים בודדים של אושר. כבר הרגלתי את עצמי לכך. אבל פתאום זה לא מספיק.

\*

טוב, אז מה היה לנו, בסוף יום?  
תפישה מבולבלת של המציאות. בלגן בראש.  
אחרי מסיבה. שרידי קצב עדיין דופקים ברקות. אתיופים שיכורים מסתבכים זה עם זה, מנסים להיות פאקן ניגרס לזמן קצוב, זמן השיכרות.  
הפאב הקבוע, עוד אחת לקינוח הדם.  
צריך לכתוב כדי להישאר שפוי, צריך למצוא את הסיפור, ללכת איתו.

\*

מה יהיה איתי? מסובך בתוך כללים שאפילו אני לא מצליח להבין,  
והכל מכוער כל כך.  
זה הקיץ הזה, אין ספק,  
זה הסתיו, עם הענן,  
זה הקיץ, עם הטמטום,  
עוטף אותי, גורם לי לתפקד כמו אמבה, רק להיות, לא לרצות.  
להיט שכמוני, בחורה התחילה איתי היום, מי היה מאמין, קראה לי יפיוף,  
הגדרה חיצונית שלא מסתדרת עם הצורה בה אני רואה את עצמי.  
יפיוף?

האם עצם ההגדרה ככזה לא מחסלת את מקורות התסביך?  
מסתבר שלא. חבל שכך.

\*

נערות יפות, איתן אני מחליף מבטים. יכולתי, אם רק הייתי רוצה. יכולתי?  
האם אני בטוח בכך? מה פתאום, אבל בכל זאת. הן מזהות אותי במבט. אני  
קולע לדימוי מסויים, עבורן, למרות שהדימוי הזה כלל לא מספק אותי.  
נערות יפות, הייתי רוצה לזיין את כולן, לחדור אליהן, לראות אותן נאנקות.  
וגם נשים, אם כי זה כבר יותר מאיים.  
אבל אני מוותר על הכל,  
רוצה חנינה,  
זכויות ביקורים, משהו.

\*

השולחן הקבוע בבית הקפה הקבוע הצופה אל פינת הרחוב הקבועה,  
האספרסו הקבוע, כוס הלימונדה לידו, כרגיל.  
מנסה להיות יותר צופה מאשר משתתף בהתרחשות הרגילה הזו, הלעולם לא  
קבועה.  
השינויים קטנים אך משמעותיים. אני אינני אנתרופולוג, חלילה, אלא חובב  
הרגלים.  
ימים מוזרים, של מסך עשן, של קהות. היופי, הכאב והסוטול חולפים דרכי,  
כאילו בלי להשאיר עקבות, כמו שטפונות בערוץ עמוק. גם אני מידבר.

\*

שוב אני שיכור. איזו תחושה נעימה, ביתית. עוד קצת, וכבר לא אוכל יותר,  
ואז מה?



בטח אתפוצץ, חתיכות מעיים, פיסות מוח שיתפזרו לכל עבר, ישאירו  
כתמים.

זה מה שאשאיר בסוף, אחרי שכל הכוונות הטובות יהפכו לאבק,  
כתמים.

כואב לי, אני מתגעגע, לעולם היא לא תהיה שלי,

תזכיר לעצמך את המנטרה:

לעולם היא לא תהיה שלי.

כתוב את זה מאה פעם

זה לא יעזור, אבל לפחות

תישאר עדות לכך ש

היא אף פעם לא תהיה שלי.

\*

פוזה בפוזה, זה זמן העימות. הכל זקור, מוכן לפעולה, כמו לפני מסדר,  
מראית עין של שלמות. וכמו במסדר, הכל רק כאילו. הרבה פחות מיצי גוף  
יוחלפו בסוף הלילה מאלה שהוצהר על חילופם, והמימוש תמיד יהיה זוהר  
פחות מהפנטזיה, ובודאי גם יצטלם פחות טוב.  
והנה, הפתעה, רגעי הסיפוק הם אלה שמצטלמים הכי פחות טוב, הם במבט,  
הם בצמרמורת.

מקסימום. במקרה הטוב.

נערות יפות. אני לא רוצה אותן, לא כרגע, אולי מחר.

כל הגיוון הזה של היופי הנשי מצומצם סך הכל למנעד זעיר. צוואר ארוך,  
ישבן מהודק, הבעה המוכנה לכל, הרבה בכל זאת, אבל פחות גיוון מאשר זה  
שבין פינצ'ר ורוטוויילר, נניח.  
ועדיין, זה משנה,

ואף אחת לא מתאימה לי,

לא כרגע.

קורבן אהבה שכמוני

נואש

לא מסתפק בפחות.

\*

ובכן, הלילה מרסק את עצמו, מתקפל למסגרות הידועות הללו, מי יישן עם

מי, מה יקרה הלאה, מחר, כשזה יתפוגג.

ומה זה?

עדיין לא הצלחתי לבודד, לסנתז,

לרכך

את זה

זה

מתוך כל הגועל נפש.

מה זה זה?

היא?

הכמעט מוות שלי, לפני עשר שנים בדיוק?

לעת עתה אסתפק בתנועה, בכך שהנוסטלגיה נוטלת את העוקץ מהזכרונות.

ההחמצות. אלוהי, הצל אותי מההחמצות.

סוף הלילה, והפנקס נשלף בפעם האחרונה להיום, אור הלוגן, תשוקות

חבויות, תוהו ובוהו ארוז בעטיפה נעימה לשיווק.

אלנבי, 4 בבוקר, ומחר תשעה באב.

אני בן עשר.

יומולדת שמח.

\*

לילה חדש, ולא החלטתי עדיין.  
האם להשתכר עד כלות, לתת לזה לקרות, או לעצור.  
בחירה מובנת מאליה (האומנם?),  
ברגע שנשאלה השאלה  
התשובה כבר ניתנה  
האלכוהול ימלא את  
כל הריק הזה  
בנוסטלגיה.  
בזיכרון מוות  
זה תמיד לוקח.

\*

מה אני כותב?  
מונולוג?  
גוף ראשון?  
הרצאה, או סיפור? מה שחסר זה פרטים, כרגיל אצלי.  
או נראטיב, או רצון להסביר משהו.

\*

פתרון אפשרי אחד, להתמודדות עם ה: "מצב", עם כל הבלגן המכוער  
שקורה שם בחוץ. למשל, לוותר על תעודת הזהות, ולהסתפק בכרטיס תושב.  
להזדהות עם המקום שבו אני חי ולא עם המסגרת הגדולה, החולה, שמקיפה  
אותו.  
בוהן כל מיני דרכים להתמודד עם "זה", עם להיות דור ביניים, עם

המציאות.

אז, בסיכומי של דבר, מה העניין פה? שהבריחה מהמציאות אינה אפשרית, מאחר ואין לאן לברוח, ואפילו העולם הדמיוני, האובססיבי, חולה באותן מחלות. הפנטזיות מורכבות משברים של מציאות, בסך הכל תוצר לוואי של אינטרסים שמזמן כבר אינם רלוונטיים.

כן, אולי אכתוב מחדש את אותה הרצאה שנשאתי בתיכון בירושלים, לפני כמה שנים, על אהבה סמים וקניונים, ואליה אוסיף, בסוגריים מרובעים, את כל הערותי על הסתירות הבלתי נמנעות ביני לבין הפסאדה.

כך אנסה לנכס לעצמי מהפכנות מסוימת, תחומה היטב.

אהבה, קניונים וסמים. מה שמחבר ביניהם זה תחושת התסכול. לעולם לא אצליח לעמוד בציפיות, לעולם. אני לא נאהב מספיק, לא עשיר מספיק, וכרגע, למרות כל הבריה, אני לא מסטול מספיק (ולא מבין, מה העניין פה? ממה אני בורח? פטפוט של שיכורים). תמורת התסכול התמידי אקבל תחושת שייכות למועדון של מתוסכלים, כאלה שיודעים לפחות למה הם שואפים, למרות שברור שאין שום סיכוי ששיגו את מטרתם. האם אני מוכן לקבל את תנאי העסקה?

האם חוסר השייכות, או אולי זה חוסר ההשתייכות, אכן מפריע לי כל כך? אולי לא, אך זה בהחלט מה שמפריד אותי מהנורמה. אני הוא הבלתי מזוהה, הזר, נעים מאוד. אני איני שייך. אני מנסה להיות לא מתוסכל מכך.

(ידוע צפוי נאמר כבר שחוק)

כמו הכל, אגב. גם לקאוגירלס יש את הבלוז, ובוודאי שלרווקים תל אביביים מעופשים כמוני.

ועדיין, איני מתגעגע לנאיביות. לא בחרתי לוותר עליה, אך אני שלם עם הוויתור הזה.

אבל מה, לא הייתי מתנגד לטיפת אמת (כמו לכוס מים צוננים), לא הייתי מתנגד בכלל.

\*

ואולי שיטוטים אקראיים, בדיקות

\*

ובכן, המוח חסר כל מוסרות כעת, הגבולות מדוכאים בשם תנועת השחרור של האלכוהול. עבר, הווה, עתיד, פנטזיה, מציאות, סיוט, אלו המימדים שמתאחדים כעת. שעת חסד. חסר רק אור מכוון, בוהק, פתאומי, שיקפיא את הרגע, על כל התשוקות העצורות שמסתרות בו. בחורה יפה ואני, משני עברי הבר, מחליפים מבטים, היא שותה, אני כותב.

אני רוצה אותה, היא רוצה אותי, אבל זה לא אפשרי, לא כרגע. שקר נעים, מנחם. אם תקרב לכאן, כמו שעשתה כרגע, אאבד את עצמי, אהיה שלה.

ואחרי שהיא הולכת אני יותר בתוך הפוזה מאשר בתוך הכתיבה. זה בסדר, מאחר וגם הכתיבה וגם הפוזה הן ניסיון לחקוק שם על מים, לדחוף עגלה בעלייה. סייזיפוס, בן זונה שכמותך, איך לקחת את כל התהילה, איך מנעת ממני להיות יחיד, ומיוחד, וחד פעמי, ואשם, בתוך כל המישמש הזה, של לרצות, של להרגיש אשמה על זה שאני רוצה.

מבחן לא פשוט, גבריות בעידן של אשמה קולקטיבית.

הו סייזיפוס סייזיפוס, לו אתה ראית, חלוץ אחד, בודד, מארץ ישראל!

\*

אני מנסה לסכם את השבועיים האחרונים, זמן של שתייה כבדה, זמן של ניתוק מאחריות ומסדר יום, ומגלה שאני מפוחד ומתגעגע ל, ומ, חידוש הקשר עם המציאות, מלבישת כובע בעל האחריות.

צריך להפסיק לשתות, להמשיך להיות בטוח גם כשאינ לי מושג. לאמץ דמות.

פגישת מורים ראשונה מחר, חודש לפני החזרה ללימודים. אתה מתבקש להכין את השריון.

שנה מוזרה עומדת בפתח, שנה של הישרדות, של שוויון נפש לסבל. אסור לשכוח אותו, את הסבל, אבל צריך לדעת להשאיר אותו בחוץ. הוא פסול, לא לדיון, לא לעדות, אלא לחוויה. אסור לסבול.

ולכן, ובדיוק להיפך, דווקא, לא גרוב, ניסיון לברוח מהמציאות, ליצור אווירה נינוחה, מעושה, כאילו כולנו פה רק כדי ליהנות, אלא הארדקור, הכי קשה שיש, להיכנס במציאות, לסבול, ליהנות מזה.

\*

הניסיון להפסיק לשתות לא הולך כל כך טוב. בלית ברירה אני בוחר לתת לאלכוהול להכות היכן שהוא אמור להכות, במעצורים, שימוסס אותם, שיהפוך אותי ללא עצור. כן, חלום ביעותים, להיות בלי ברקסים, בתחום המותר, לא מתוך בחירה אלא עקב כורח. כמה טוב שאני מספיק מנוסה בכדי לדעת להקים את המחסומים גם כאשר המנגנון הפיסי האוטומטי כושל.

הבו לי גבולות!

תנו לי מקומות להם אסור להגיע!

ואז, אולי אוכל למצוא סיבה למרוד,

דבר מה לגלות,

תנו לי גבולות,

תנו לי משהו לקעקע.

\*

אני מפחד מאנשים חדשים. לא לפגוש, לא להכיר, לא להינטש.

\*

גל רגשות האשם מציף אותי שוב, לא יכול לראות, חשוך כאן מדי, יותר מדי תסכולים צפים באוויר. תספורות יפות, פוזות מחודדות, אין מחר.

\*

קצבים מתערבבים על המדרכה של אלנבי. אחד בא מהקיוסק, כמה זה, 150 bpm לכל היותר, האוס, ומהפאב של הצעירים 120, רוק מוכר וטוב. אני רוצה לבתר את הקשר הגורדי המחבר ביני למציאות. הבו לי גרון. מורה שכמותי, נציג של מערכת סוטה שכמותי, נציג מושפל של האלטרנטיבה.

אלתר נתיב. האם אתה עדיין זוכר את זה?

בלי משקפיים, כך שכל מה שנמצא מעבר לגדר הטשטוש, חצי מטר לכל היותר, הוא הזוי, ואינו חודר פנימה. בלי משקפיים, אשליה של שליטה. שום דבר לא יתבהר, לא יתחדד, אלא אם אחליט שהוא ראוי לכך.

\*

טוב, אז מה?

קוק רץ בדם, מחדד את מראית העין, מרים אותי לקראת ההתרסקות. הסמים האלה, הנשים האלה, שני הדברים קשורים זה בזה, מסתבר, ואולי גם העובדה שהיום ראיתי אותה, והיא התעלמה ממני, כרגיל כבר, אני מבין אותה, ועברה לצד השני של הרחוב. לא רודף אחריה, חלילה, לא מטריד

(רודף, מטריד, אבל רק את עצמי), בעיקר מוטרד, מזה שהיא נכנסה פתאום, שוב, אחרי שכבר כמעט התפוגגה, אל הפנקס. יש לי תחושה שהיא לא תיעלם בקלות.

השאלה שלה עדיין חיה, היא עדיין חיה, הדמות שלה, אצלי, באשר אלך, בכל רגע שפל.

אבל לא אתקשר אליה הלילה, לא אשאיר הודעה מתרפסת, אשחק בנגמר, בכאילו.

כאילו לא צריך, כאילו לא רוצה,

כאילו לא מתגעגע.

נחמד לבנות חומות של שקר, מחסה להסתתר מאחוריו.

הבחורה הצעירה עם הסכרת דוקרת את עצמה, ואז מורחת את טיפת הדם על נקודה המסומנת על מקלון פלסטיק אותו היא תוקעת בתוך מכשיר אלקטרוני מיושן למראה. היא מתורגלת. זה יפה. היא נותנת גם לי לנסות. אני מסורבל יותר ממנה. הכאב נעים.

על צלחת הזכוכית שמולנו ערמה קטנה והולכת של אבקה לבנה. היא עוזבת את הבית הזה עוד מעט. עכשיו אני בטוח במה שידעתי כבר אז, אנחנו לא נזדיין, אנו נותיר זה את זה בגדר אופציה לזיון משובח, ונסתפק בכך. רמת הסוכר בדם שלה, רמת האלכוהול בדם שלנו. יש דמיון משבית שמחה בין שתי האפשרויות.

\*

תייר בארץ לא לי, שותה ליד החלון באלנבי, במוח משתולל.

\*

בחיים הרגילים, מחוץ לאלנבי, אני חובש את כובע המורה. ומה שמעצבן זה



שהוא לא לוחץ בכלל.

אני חי חיים נורמטיביים, איש גדול, מבוגר. מסתבר שכל מה שצריך בכדי לא לערער את יסודות המבנה הוא לשמור על כללי הכבוד. כמה שהמושג הזה דפוק ובזוי, ועם זאת הכרחי וממכר: כבוד.

שריון.

ולא להיסדק.

לא לוותר.

לא נוצרה האישה שתביס אותי.

\*

(יום אחד עוד אולי אשתמש בפנקסים הללו, אולי הם הדבר, אולי הם יהפכו לספר, אבל עדיין לא. בינתיים משחקים)

\*

כולכם על הזין שלי, אתם שומעים? ובעיקר כולכן. נולדתי לסבול, נולדתי לנצל, נולדתי רק בכדי לעשות לכן טוב.

אני מתפרק. האם מישהו שם לב? האם מישהו יסכים לספק לי שלד חלופי, כמו המכוניות שלוקחים ממוסכים, האם מישהו מוכן לתת לי דבק? שאלה רטורית. לא.

אני אתפרק, אני אשרוף את עצמי, ואני אקום מעפרי, כי אני הפיניקס.

ומה שמוזר הוא שכל זה יקרה עד סוף הלילה.

\*

לא משתייך לאף חבורה, לא חבר רשמי באף סצנה, אבל לוויין מתמיד, זה

יאמר לזכותי, המכיר את הז'רגון ואת כללי הכבוד של החבורות השונות.  
אפשר לקרוא לי זליג, אך גם זו תהיה טעות. אני פשוט שומר על תפקיד  
אחיד בתוך הסביבות המשתנות. אני בעל הסוד, הצופה יודע הכל, הבודד.

\*

סוף קיץ. המדרכות, הכבישים, חזיתות הבתים, לא נשטפו כבר זמן רב מדי,  
והכל חמוץ.

לאן הולכים היום? היכן ייגמר הלילה? יש בו משהו חמוץ ומקולקל. רקוב.  
תנו לי מספיק קוק ואזיזו את העולם.

נקודת המשען הזו, מהחוק של ארכימדס, היא יחסית, ולכן פיקטיבית. היא  
מאפשרת את קיום אשליית היציבות.

אני נופל, הכל נופל, אבל בגלל האשליה כמעט לא רואים את זה.

\*

לשתות בשביל משהו, זה מה שיבדיל אותי מהאלכוהוליסט ומהמסומם  
העכשווי, הממוצע. אני כאן בשביל העבודה. הפנקס הוא התירוץ שלי.  
העובדה שאולי הוא הדבר.

נא לזכור, לא באנו ליהנות, אומר השלט שצריך לתלות בין שני עבריו של  
רחוב אלנבי, והוא צודק. לא באנו, נגררנו, וההנאה, בכלל, ממני והלאה.

תנו לי סבל, בבקשה, סבל רועם ודרמטי, מזכך.

סבל טהור, שיהיה כור המצרף, רחם ממיס של תשוקות בוערות, המאחד את  
כל הרגשות השונים לעיסה אחת, מותיר רק סייגים בודדים, שאריות  
שממנות להינתך.

\*

מלחמות מבטים עם נשים בפאב של הצעירים, פוזה בפוזה, זה דו קרב, זו מלחמה על הישרדות, על הזכות לנשום.

לא רוצה כלום יותר, ויתרתי על זה, על הרצון, רק מתפקד, וטוב שכך.

כוחנו באחדותנו, כוחנו בחולשתנו, כוחנו בכך שאנו עתידים להישבר. כוחנו תש.

כמה שאת מעוצבת. כל אניץ שיער מסודר במקום, הגבות מרוטות לכדי קו דק, מסמנות את ההבעה, המשקפיים מאורכים, החיוך יפה, אבל התנועה שכופה הדיבור הורסת.

כן, אין ספק, את יותר יפה כשאת שותקת.

וגם ההוא, בן הזוג שלך, הזיון שלך, או אולי החבר שלך, מעוצב. קירח, קסדת אופנוע, משקפיים, קעקוע.

אתם זוג מעוצב.

הסקס שלכם חייב להיות רע.

\*

מובן שזה המפלט הקל, סגנון החיים המאוד מסויים שאימצתי לאחרונה, שאליו, כמה בלתי מרגש, גדלתי.

האלכוהול, הסקס הכאילו קבוע עם מישהי שהיא כאילו חברה שלי, הכתיבה בפנקס. אוסף של תחליפים, אומר הפסיכולוג בגרוש, צדקן שכמותו. שווה להקשיב לו. הוא קולו של המובן מאליו. תחליפים לדבר האמיתי, הסחת דעת. אלא שכאן אני עוצר אותו, מונע מהקלישאות מלהמשיך ולהתנגן, כי די

כבר, וגם כי, היי, אני קצת יותר מסובך מזה, אני דמות פשוטה מורכבת.  
אפשר להסתפק בכותרת אותה ניתן לתת לי, באיך שיתארו אותי לאחרים,  
באיך שהייתי רוצה לתאר את עצמי. אני? אני אלכוהוליסט ציני ומנוכר,  
בודד ושורד.

אפשר גם לחפש אחרי המקור.

וחלק מהעניין הוא שהמקור, אם אפשר בכלל לזהותו בתוך הבליל המגובב  
שהוא אישיותי, המקור, הגרעין של כל זה, חברים, פגום.

הניסיון להסיח את דעתכם, אם כבר, הוא מכך.

כי אם הדעה מוסחת, מעומעמת במידה ונכבלת באזיקים של הרגלים  
והתמכרויות קל יותר להתעלם מחוסר המושלמות הצורם כל כך של תוכנית  
האם הבדיונית של כל זה.

המקור, חברים, פגום.

ואני איני רוצה בציפור,

כך אני משקר לעצמי.

\*

אני פה, חברים, כדי לברוח ממנה, מהמקור.

אני כאן, שותה את עצמי כל לילה משני צידיו של רחוב אלנבי, באצטלה של  
כתיבה, או של חיפוש אחרי אישה, או של התמכרות, בכדי לברוח ממני,  
מהזמן, מהאפשרות לרדוף אחריה.

ואני כותב בכדי לא לעשות את זה, לא לרדוף, אני כותב כי אחרת אמצא את  
עצמי מטלפן אליה, כלבי ושיכור. אני כותב כדי שלא אעשה את זה הלילה.

ואני פה בגלל החופש, בגלל שאני לא עובד, לא מלמד, לא חייב לתת תגובות  
אמיתיות או שקולות לדברים שאני חווה, לא צריך לשמור על חזות אחידה  
או מהוגנת.

בבסיסי אני לא מהוגן, מסתבר, ולמוסר שלי (הקיים, מעומעם, אך קיים,  
למרות האלכוהול) אין כל קשר אליה, אל ההגינות.

היא צמח.

נשים יפות מחייכות אלי, נשים יפות שאיני רוצה.

מאיפה בא הדימוי הזה, צמח? איזה בזבוז של דימוי.

נשים יפות שאיני רוצה. אולי אני שלב בשרשרת המזון של החיזור שמטרתו  
היחידה היא לספק תסכול. לוקה חלק במשחקים שלא ילכו לשום מקום.  
אוקסימורון, סגנון החיים שלי לאחרונה.

\*

ועכשיו, סוף כל סוף, התפנה מקום בפאב של הצעירים, ואני מול החלון.  
אלנבי ממשיך לנוע. צברה, בגדי ילדים ונוער, אפילו מספר הטלפון על  
השלט שמעל החנות, ואסור לי חשוב שהיא גרה ברחוב הזה, שיורד מכאן,  
שהיא ישנה עכשיו, בכלל לא חולמת עלי.

טוב, אז אני רוצה למות, מה חדש חוץ מזה, אני רוצה להתאדות, אני רוצה  
להפסיק לברוח.

עור לבן, נחשף בעקבות חולצת הבטן, חיזור ישן, תשוקה שכבר הספיקה  
להחמיץ.

יומן אלנבי, יומן שתייה, יומן אבדון,

אולי זה מה שאני כותב עכשיו.

והכל אחיזת עיניים, הכל פוזה, משני צידיו של רחוב אלנבי, כי אחרי הכל, כשירדפו אחרי אהיה נרדף, כשיצודו אותי אהיה ניצוד, שתזדיין היא, שיזדיין המקור. אני מתעקש להאמין באידיאל של עידן השעתוק. נשים יפות, בהן הייתי רוצה לגעת. האם אי אפשר להסתפק בזה? תשוקה היא רגש שנוצל יותר מדי על ידי אינטרסים צרכניים. אני בעד החזרת עטרה ליושנה, לפחות במקרה הזה. תוחזר התשוקה אל העם, ומהר. יושמדו רגשות האשם.

אני רוצה לרצות, ולהסתפק בכך.

\*

טוב, זה עובד, במפתיע, כל האלכוהול הזה, שנכנס דרך הפה, אבל עובר ישר למוח, זה עובד יפה מאוד.  
אנא, הודיעו לכולם,  
אני עובר את הגבול,  
כרגע,  
עם השלוק הזה מהבירה,  
אני,  
כבר,  
לא אחראי,  
לא אהיה כאן,

בכדי לחוות את תוצאות מעשי.

\*

לא להיכנס באמצע, זה כלל המוסר היחידי אותו אני משתדל לשמור, ומובן שדבר זה מאלץ אותי, לרוב, להישאר בעמדת המתבונן.

כמה נמאס לי, חברים, כמה נמאס לי. כל כך הרבה אכזבות אני כבר סוחב על גבי.

האם אסתכן בעוד אחת?

זה תלוי,

כמה שתיתי היום?

שותה אימיטיישן רום, חווה אימיטיישן פילינגס, רק חיקוי של הדבר האמיתי. זה קורה ממש לידי, על פינת הבר, כשהגב לכיוון אלנבי.

טוב, וכך נשארתי, לאחר שליטפתי גבה של זו, וניהלתי שיחה עם זו, והחלפתי מבטים עם זו, קירח מכאן, ומכאן, בודד.

וטוב שכך, מסתבר, טוב שכך.

כבר לא אתקשר אליה הלילה, כבר לא אומר לה...

די. זה לילה רע, אוגוסט.

אני מתעקש לתת לטעם החמוץ להתחלק בגרון. תחושת ההחמצה ידועה כל כך עד שהיא משעממת. אני מתעקש, להיות, לנסות,

לא להתקשר אליה.

\*

ובכן, שתייתי הרבה אתמול, ואיבדתי זמן, והתקשרתי, לא אליה אלא לאחרת, הבחורה הרזה, אותה כאילו חברה שלי, שמנסה להיפטר ממני בשבוע האחרון, באמת מוזר, מעניין למה, וכנראה שנזפתי בה על כך שלא באה אלי, ולכן הכריחה אותי לצאת ולשתות.

כבר די הרבה זמן שלא איבדתי זמן. הידיים שלי רועדות, ואני עילג.

אין ספק, התהליך נמשך כסדרו, מטרתו תגלה רק בדיעבד.

מה שזכור לי הוא ששתייתי הרבה, ושלקראת הסוף כבר ביזיתי את עצמי בליטוף גב קורץ של אחת ששווה יותר מזה.

כן, אני דואג למקם את עצמי במדרגה התחתונה, בתחתית סולם המשחרים לטרף, אני מהמגפפים בסתר, אני בזוי, בעיקר בעיני עצמי, אני גבר.

וכך, מוכתם בבושה, אלכוהוליסט חרמן וטרחני, אין סיכוי שמי ששווה את זה תרצה אותי, שלא לומר, חלילה, המילה הזו מפחידה, תאהב.

ההימלטות מהאהבה גם היא מטרה, קטנה אומנם, אך אותה אני מצליח להגשים. להיות תמיד בבריחה, זה עוזר. לא להישאר באותו מקום יותר מזמן קצר, לשמור תמיד מקום או עיסוק אליו אפשר לברוח, הכתיבה, השתייה, הריקוד.

לברוח במקום להידחות. ברירה עדיפה, לא?

\*

הלילה עוד לא התחיל, למרות שכבר שתיים וחצי, ואני מתכוון, נפשית בעיקר (או יותר נכון, באופן פסיכו פסי, כפי שלא נוהגים לומר), ליציאה מהבית.

סוף שבוע לפני אחרון של החופש הגדול, ויש אי שקט באוויר, סימן שהלילה



עלי לחזק את דפנות הבועה.

אלנבי ימתין, עוד אגיע אליו הלילה, עוד מחכות לי זוויות שונות שלו, עוד צפויה לי זריחה, אבל בינתיים, לנמל, בצד השני של העיר, על אופניים.

צריך לקנות סיגריות בדרך, צריך להכין את הגוף.

אני אשרוד את הלילה. זה לא מנחם.

ואחרי המסיבה בנמל, תחנה במסע. זהו בית קפה, עבורי, למרות שבדרך כלל אוכלים כאן בצק ספוג מרגרינה. אבל, שוב, בשבילי, זה מקום של אספרסו קצר ולימונדה. האור עדיין לא עלה בחוץ, צהריים. עוד מעט, כשתזרח השמש, יתחיל הערב, ואז אולי אלך לרקוד, אחרי שהמסיבה בנמל התבררה כלא מעניינת.

מוזר כמה משעמם יכול להיות כל העניין הזה, מסיבה, כמה צפוי, כמה בלתי מרגש.

האם זה בגלל שאני מזדקן, או אולי פשוט לא עשיתי מספיק סמים (עדיין), או שהיא, וחוסר נוכחותה במסיבה ממנה אני בא, והעובדה שאולי בכל זאת אראה אותה במסיבה אליה אני הולך, פשוט כבר לא מספיק מאתגרת אותי, לא מספיק בכדי ליצור דרמה טובה וסוחפת?

(ועובדה שכתבתי את זה, שחשבתי על זה, שבכל זאת קיים ריגוש, שהידיים שלי רועדות כשאני חושב עליה)

זו הצידה משם, אבל משאיר את המגירה פתוחה.

המקום הרע, הוא נמצא שם, ביקום מקביל, מקופל בפיתולים הפרקטליים של המציאות שלנו, שלי.

המקום הרע, הוא נמצא בי, מחכה להתפרץ, ולא משנה כמה אנסה להשתיק

אותו, הוא עדיין ירצה לצאת החוצה, להראות שגם שם, באותו יקום מקביל, הדברים ממשיכים להתפתח, ממשיכים להתדרדר.

השמיים מתבהרים, כוכבים בודדים עדיין זוהרים, אך לא לזמן רב. בעוד זמן קצר היום החדש יופיע, ללא בשורות או תרועות ניצחון. הזמן מתגלגל, זה טבעו, מועד קדימה בצעדי תינוק, מקרטע.

טוב, ועכשיו, אפטר פארטי. חלל דחוס, בלבול ממלא אותו, אור קשה חודר פנימה בכל פעם שנפתחת הדלת, מסמא.

וגם היא נכנסה דרך הדלת הזו לפני מספר דקות, וגם היא מבולבלת.

טוב, הקצב סוחף, והלהיט הגיע. הולך לרקוד.

זה ממשיך. קצב. מכות עמומות בלסת, ברקות, מבנים שנכפים עליך, משתלטים לאט לאט, טכנו.

כפי שניתן ללמוד מקרטוע העט על הדף, זהו לא זמן למילים.

עכשיו משהו אחר משתלט, וזה לא האלכוהול, וזה לא הגראס, וזה לא הקפה (איזה שילוב, מה? אף אחד לא יכול לנצח אותי. הנה, גם אני הארדקור), זה משהו אחר.

הבדידות, כשהיא כבר קשיחה מספיק בכדי לשמש כשריון, הופכת ליתרון.

בוקר, כלומר לילה, זמן לישון, ושוב אני נאלץ להודות כי גם היום הזה היה שלה, על חוסר נוכחותה, והופעתה, והמבטים הקטנים, והחשמל המצרצר כל כך התלוי בינינו.

בהתעלמות ההדדית הזו טמון כוח. שנינו, אני חושב ששנינו, עושים מה שנכון.

ולא מה שטוב, לפחות על פי תשוקת הלב של אחד הצדדים בקשר הבלתי

קיים הזה, ולא מה שטוב.

כרגע, בבית, אני מתכוון להגיף את התריסים החדשים, להתמכר לחושך, ולא להתקשר אליה.

\*

כשהמציאות נכנסת פנימה, אל תוך סיורי הכתיבה והשתייה שלי (האם זה הסדר? בוודאי שלא), היא מקבלת את אותו האופי. הפנקס והעולם דומים. בשניהם פתרונות ארעיים נראים כמספקים תשובה גורפת, הבינתיים נדמה נצחי.

לא מרגיש שאני עוטה מסכה בתוך העולם ה"רגיל". העולם שלהם הוא גם העולם שלי, למרות הצרימה הצפויה. אולי אני מחפש אחרי אותה צרימה, אולי אני זקוק לה.

מה שברור הוא שעלי לחדד את תחושת האתגר, לנסות להכניס קצת אדרנלין לתוך השלווה הסטואית הזו שאני מנסה לסגל, שם, בחוץ. אתגר המשכי.

וגם קצת אחריות לא תזיק.

\*

ועכשיו סוף קיץ, וכולם כבר רגילים, אך עדיין מזיעים, ובעיקר מותשים. יותר מדי קיץ, יותר מדי אקשן, והכל מהביל באותה הצורה, מייאש עקב חוסר התכליתיות, סתמי.

המוות, החום, הסבל, הם הסאבטקסט של התקופה הזו, ולכן פני השטח, הצד הגלוי, המלל, פשוט לא מצליח לעמוד בציפיות.

המכניזם ברור דווקא, כמעט מובן מאליו, התרחשות רודפת התרחשות, שמה, בחוץ, רצה, מוות, נקמה, מהלך צפוי ומעגלי, לולאה.

(וגם אצלי בפנים יש לולאה, לופ ממנה ואליה)

\*

(קטע סנטימנטלי)

לא רוצה לחשוב עליה, רוצה לחנוק את התקווה, שאסלח לה, שתסלח לי, שנשכח.

רוצה להסתפק באישה יפה, אחרת, אולי בכבלים, אולי בעתיד, אולי בהווה. הכל, רק לא היא.

אבל, אני רוצה אותה, כמה עגום, עדיין, והזמן הוא שקר בלתי מנחם.

אה, וחוץ מזה, כמעט והחלטתי, ציניקן ריאליסטי שכמותי, ללכת למחזיר האהבות הקודמות, שם, בגבעת העלייה. אבל עדיין לא. אני עדיין לא בטוח. אני עדיין רוצה אותה...

[דף ריק, הפריעו לי]

...אדם הולך לשתות מסיבה כלשהי, לחשוב, לפתור משהו, לנסות להתרכז, ופתאום הוא מותקף על ידי ההיסטוריה שלו, על ידי החמצות העבר, ואז כל העבודה הזו, האפשרית, שהייתה יכולה להיעשות, יורדת לטמיון.

דמות, שהתגבשה סביב מי שאני, חיה חיים משל עצמה, מגיבה באופן עצמאי להתרחשויות השונות. צריך לזכור לקבוע איתה פגישה, כי נראה לי שאנחנו צריכים לדבר.

כי אצלי קורה דבר אחד, ואצלה דבר אחר. זה מעניין, לפעמים, אך גם מתיש, בעיקר, מעייף ועוצר.

ולא שרע לי.

כשאני מצליח להסתפק בעמדת המתבונן הכל דווקא טוב. כשהמציאות לא אישית, שהיא אתר לסדרה בלתי נגמרת של צילומי נוף.

כשאני לא מרגיש, רק חווה, אז גם לא כואב לי.

ללא זיכרונות הכוללים אותי, בלי שאיפות, בלי רגשות אשמה, מוקהים הקוצים והיופי מתפרץ מהפינות הכי לא צפויות. מהביבים.

\*

ככה זה, עיר. מה שתמצא היום, הפינה הנסתרת, הסוד, השער, כל אלה יכול להיות שכבר לא יהיו קיימים מחר. ככה זה תל אביב, העיר שמקדשת את הזמניות.

צופה ברחוב אלנבי, בתנועה, באנשים, בסרטים הקטנים, צופה ושותה, נגאל. הכל משתפץ כעת, מתחדש לכאורה, כאילו שיש מודרניות.

אם הם צודקים תהיה כאן עיר נקייה, עם מדרכות ישרות, כבלי חשמל טמונים בקרקע ומנקי רחובות שקטים ויעילים. אבל עדיין לא, למזלי, כי עדיין משפצים. צד התפר עודו גלוי.

\*

כך זה מתגלגל.

נגיעה מרומזת, מבט מהוסס,

כך זה מתגלגל,

מדחי לדחי.

אני שיכור עכשיו, הראייה מטושטשת, אסור ומותר מתבלבלים. דרך החלון שלי, מקום מושבי, אותו רכשתי באלכוהול, בזכות היכולת לעמוד בפרץ, מול הדכדוך, מול המציאות, הכל נראה פשוט.

כמה שהייתי רוצה לוותר על המסננת הזו, לחוות, לרצות, לאפשר למה שלא מוכר לחלחל לתוך התודעה, אבל, אבל, אי אפשר.

אני עבד, גם אני עבד, משועבד למה שצריך, למי שיכולתי להיות.

אני שבוי מלחמה.

שוקיים לבנים של אישה היושבת מולי, על הספסל, מהצד השני של החלון. אנשים מוכרים ברקע, מסמנים לי לשלום. אני הרקע שלהם, כך שזה בסדר. בדל סיגריה מיתמר במאפרה.

עוד מפגש מורים להכנת שנת הלימודים המתקרבת מחר, יום עבודה, יום לבישת מסיכות.

לא סומך יותר על נשים, אף פעם לא סמכתי על גברים, לא סומך יותר על אף אחד.

אף אחת,

ולא רוצה, רק קיים, רק מתפקד.

אני לא אתקשר אליה היום, לפחות זה.

\*

יש משהו נחמד בכך שחלק מהמוח נתפס על ידי מחשבות עבודה. תכנונים, תוכניות, משחקי שחמט בשלושה מהלכים. הכל הרבה יותר פשוט לפני

ההתחלה, הרבה יותר מרגש.

כבר השלמתי עם מסכת המורה, גיליתי כמה מעט היא מסתירה. הוריי, לכבוד ההדחקה, הנשק הרלוונטי היחידי, היפ היפ הוריי.

\*

אנשים מנסים לשחק בזה שיש פה תרבות, שיש עבר, שיש עתיד. ואני אומר, כל אלה הן אשליות, כאשר האשליה הגדולה ביותר היא הרגע הזה, שכבר עבר, ההווה, שמקפל בתוכו בדיות כה רבות, תקוות כה מופרכות.

\*

השמש קופחת, התותחים רועמים, לא זמן לשאלות. התהיות מעייפות, הן עושות להזיע. עכשיו צריך להסתפק בניצוצות האסטטיקה ששרדו את החום, לנסות ולבצר את חומות הכבוד למי שנותן לך כבוד, למי שמתעלם ממך, לא לכפות עצמי, לחכות.

זה לא הזמן לוודאות, ובטח שלא לאהבה חדשה. צריך ליהנות מחוסר הוודאות, ולתת לה ללוש צורה מוחשית. או אולי, פשוט יותר, לגלות (שוב) כמה טוב להיות מסוגל לשרוד לבד.

הבחורה הרזה הסתלקה מחיי, נעלמה בלי להשאיר סימן. רק ארבע רגליים לשולחן שרצתה לבנות, ושבהן הייתי אמור לקדוח חורים, נשארו כעדות לכך שבכלל הייתה בהם אי פעם. הן שעונות על הקיר ליד האוכל של הכלב. לא כואב לי.

האם זה מוזר?

הבחורה הרזה הלכה, או שאני הלכתי, לא יודע. החיה הזו, הבדידות, קיבלה עוד זיכרון, היא לועסת עכשיו.

\*

על המדרכה באלנבי, בין הקיוסק לפאב של הצעירים, שוב.  
דיסוננס. רעשים באים ממקומות שונים, מוסיקות מתערבבות, ומה שנוצר  
הוא קקפוניה נעימה לאוזן.  
ואני? בתוך. כוס בירה, אשליות מנופצות, כמו שצריך. מסביבי ילדים  
נאבקים על מקום, על שיוך, על מדרך רגל, בתוך הביצה הזו, בתוך המדמנה.  
כבר הספקתי לשרוף את עצמי גם כאן, במקום הזה, גם פה אני פסול לעדות,  
חסר תקנה.  
כך שאיש לא יפריע לי להיות בודד.

\*

חצר בית ספר ביישוב מרוחק, מסיבה. הכל מופרך, עירוב של ילדים יומיים  
לפני פתיחת שנת הלימודים וחברי הגרעין הקשה, מתוסכלים באופן מעורר  
הערכה. ככה זה, אחרי שחווית, ולו פעם אחת, את תחושת הניכור המשחרר  
שמעניקה מסיבה טובה, כבר קשה שלא להתגעגע.  
אני רחוק מאלנבי, אבל קרוב אליו. רמת הניכור באוויר, בדם, היא זהה.  
אתמול, כשנמלטתי מאלנבי, במונית הביתה, הנהג הרוסי התגלה כמיסיונר  
לעניין עצמו, מנסה למכור את יכולתיו הנפלאות לשנות, להפוך את המוח  
שלי, של כולם, מתימר.  
נשים יפות חולפות כאן עכשיו, מחבלות בניסיון ההיזכרות. אתמול, וזה כבר  
לפני המון זמן.  
ובכל זאת, הוא אפילו השאיר לי כרטיס ביקור משורבט בכתב יד עם מספר  
הטלפון שלו, הוא נשא בגאון את אות הקלון של מזרותו, הוא האמין בה.  
המסיבה הזאת מתה. אולם גדול, מוזיקה לא קשוחה מספיק, שמסדרת יופי



עם כך שאף תקווה לא תוגשם הלילה. היא כבר לא תבוא. היא יודעת מה טוב. מסיבת סמים מטר מהקו הירוק, בלא עיר, לא כפר, לא מושב ולא קיבוץ, יישוב – איזה ביטוי אנמי, מאוד פוליטיקלי קרוקט, והנה המצאתי שם לחטיף חדש, לא טעים בכלל. היישוב בו גר ראש הממשלה לשעבר. הבעיה היא שאחרי זמן מה, כשזה כבר לא חדש, מבינים למה החתרנות היא בעיני המתבונן בלבד. יפה לראות שהסיטואציה, מסיבת הארדקור, בתוך האפנדציט של הבטן הרכה של הבורגנות, מצליחה בכל זאת להיות משעממת.

השעמום הוא הדבר הרלוונטי היחידי במציאות. כל השאר פיקציה.

\*

חוזר מחר לירושלים, אל התלמידים, אל האוטובוסים, אל השעון המעורר שמצלצל לפני שהשמש זורחת. אבל זה לא הסוף של יומן אלנבי, רק הפסקה של השתיינות חסרת הגבולות שחוויתי בחודשיים האחרונים, או אולי, מוטב, מיתון שלה, גיבויה בתוספת של כללים נוספים, כללים של עבודה המפרנסת את בעליה.

בדיוק שנה עברה מאז הניתוק האחרון ביני לבינה, מאז שהחליטה שהיא תהיה זו שתפסיק להתקשר הפעם, שתיעלם. אני עיף מלחשוב על זה. אבל, התקשרתי אליה אתמול, כלומר היום בבוקר, אחרי שחזרתי מאלנבי, במוח מפוצץ מגראס, אלכוהול, נייטרוקס וקפאין, ואיחלתי לה שנה טובה. וברור שככה איחלתי לעצמי. מגיע לי.

אפשר להיות רדיקלי ולא חתרני, זה מה שמארגן המסיבות האינטלקטואל, בטובו, העיר לי אתמול.

ובאמת, אין לי רצון להרוס עד היסוד את המערכות בתוכן אני מתפקד, רק לגרום להן להתחזד, לנצל חלקים גדולים יותר מהיכולות שלהן.

אני לא מרגיש צורך, או יותר נכון, חבל שאני מרגיש צורך להצטדק על כך שאני פועל גם בתוך מערכת נורמטיבית, על כך שאני, אחרי תשע שנים של פרקטיקה, למעשה, מורה.

אין סתירה, אין סכיזופרניה, אין ד"ר ג'ייקיל ומיסטר הייד, יש רק עקרונות שונים של תפקוד, אותם עלי לקבל, ובמסגרתם עלי להיאבק.

מה שמוזר הוא שהנורמה והאלטרנטיבה חולות באותה מחלה: שטחיות, רצון בהמי מודחק, הסתפקות במראית עין.

או אולי, אני הוא זה שחולה בכך?

אין ספק, הרי תמיד, הפוסל במומו פוסל.

גם את שנת הלימודים הזו אני מתחיל ללא אהבה. לא נורא, מסתבר, ואפילו קצת מנחם. גם את שנת הלימודים הזו אני מתחיל בלא דבר לאבד.

מסע הפרידה מהחופש הגדול ממשיך.

מהפאב הקבוע אל הפאב של הצעירים, אל השולחן שלידי השירותים, אל בירה קטנה, אל משחקי החיזור.

אני רוצה שנה של עבודה.

העבודה אולי לא משחררת, אך בוודאי מנחמת, במסגרתה יש מטרות הניתנות להשגה.

לכלב של גיבור התרבות המסומם קוראים שבתאי, על שם שבתאי צבי. אין ספק, הוא מצדיק את שמו.

קרמבה, לאבדון, צעק וינטו יד הנפץ, ואני די מבין אותו.

שיתפוצץ כבר הכל, אם כבר, ויפה שעה אחת קודם.

מחר לומדים.

\*

טוב, הפנקס פתוח, והיד, לראשונה מאז לבישת מסיכת המורה, מאז אימוץ סדר היום, מאז פרוץ האחריות אל תוך הבלגן, רושמת.

שלווה אסקפיסטית, שבירה, מקיפה את התיכון בירושלים, את העבודה. ציניות כלפי כל מה שקורה בחוץ, שמחה אמיתית אל הקרוב, אל האהוב. המסכה הזו מתלבשת עלי, היא ניצוקה בדמותי.

שבוע הזוי, שנעדר מהיומן שחילקו לנו במפגש תחילת השנה, ירושלים, אלנבי, ירושלים, תל אביב, בקרים באוטובוסים, ערבים העוברים בציפייה להתמוטטות שבסופם.

קשה לנשום, העיניים צורבות. זה מעייף כל כך, להיות מבוגר.

אני נאטם, מתחרם. אף אחד בכל מקרה לא מבין (ואולי מוטב שאומר "אף אחת" כי אני שוב בודד, בודד כמו כלב) מה הקשר בין אלנבי לביני, מה הקשר בין עיר הקודש לביני, מה הקשר בין המורה הזו שאני, ובכלל. מה.

וגם אני לא, מבין.

רק חי את זה, את ההקשרים האפשריים, את העובדה שיש לי מקום להגיד דברים ויש מקום אחר בו כל מה שאומר לא ישנה, חי את הפרטים הקטנים, נהנה מהמרקם, מהצורה, מהמגע ומהריח של הזוהמה.

בוקובסקי, אתה שומע?

אני צריך חור בראש

אני צריך אישה.

\*

חצי בנאדם, שותה את עצמו, מחפש גב שאפשר ללטף, אמת שתתגלה אחר כך כבדיה, מראה חד פעמי, תקווה שכבר נגוזה.  
אני.

מאוחר בלילה עכשיו, וגם מחר אני מלמד.

יהיה בסדר, אין מה לדאוג. יהיה בסדר. הרי אני פיניקס. מחר אקום בשש, אמחה את קורי השינה, אנגן עוד חצי שעה של הארדקור ואצא לירושלים, ליום אחרון ומשמעותי בשבוע הראשון של השנה החדשה.

עכשיו הגיע הזמן להישרף.

כמה שאני רוצה אותה.

אני מתקשר אליה עכשיו, כבר ארבע פעמים ברצף, בלי לחכות שתענה.  
אני דפוק.

בדיוק כמו שהיא רצתה אותי. והיא יודעת שאני כזה.

טוב, בזבז שלה, כי אני הרי כל כך יותר טוב מכל התחליפים האלה, מכל החזיקויים שהיא אימצה ומאמצת אל תוך חייה. אבל, שוב, מדובר בבעיה שלה, לא שלי. אני בסדר, והיא – היא כבר הפסידה אותי.

הפנקס שלי הוא כבר לא עליה.

אני נותן למספר שלה לטלפן, מחזיק את המכשיר קרוב אלי, מחייג, אבל לא ממתין לתשובה. איבדתי אותה, היא איבדה אותי, ורק התשוקה הבלתי ממומשת נשארה, מצבה, גלעד לרגש שכבר לא ימצא צורת ביטוי (הנה, נשרפתי עד אפר, עכשיו)

\*

יום אחר כך, רגשות אשמה.

אני אחלה בנאדם, שמתנהג לפעמים כמו זבל.

אני זבל של בנאדם, שמתנהג לפעמים בסדר.

בסביבות שונות, תחת כללים שונים, אחרי כמות מסוימת של אלכוהול, בימים מסוימים, כשעור מסויים קורץ לי, או כשזיכרון מסוים, מסוים מדי, של מישהי מסוימת, מסוימת מדי, כשכל אלה, או אחד מהם, או משהו אחר, מנקר את קליפת הבסדר, אז פתאום בוקע לו הזבל שבי, המסוים.

ויסקי עושה את זה, בעיקר, אבל לא רק.

והכי גרוע הוא שכבר למדתי לסלוח לעצמי, להדחיק את זוועות יום אתמול, כאילו כלום, והכי גרוע הוא שהתמכרתי לזה, לטרנספורמציה, לרגע המעבר בין מיסטר ג'ייקל וד"ר הייד.

אני רוצח סדרתי, בלי לשפוך דם.

אני זבל.

הבסדר הוא רק מסכה.

כי עובדה, אתמול כתבתי ובכל זאת התקשרתי אליה, לזרז נלעג שכמוני, מהפלאפון, אות הקלון של הצורך להיראות כזמין, מתקשר ומנתק, ובסוף משאיר הודעה מבולבלת, שטוב שאיני זוכר במדויק.

המסע הזה ארוך וקשה, והסוף לא נראה באופק.

בינתיים אני מסתפק במועט.

האושר אינו פרמטר אפשרי.

התפקוד, השרידה, תחושת האחריות, התמודדות עם המוקשים שאני מניח בדרכי שלי, הבלגנים הקטנים שאני יוצר לעצמי, כל אלה מספקים מספיק תנועה דמיונית בכדי להסתיר את העובדה שהכל סטאטי.

האושר אינו אפשרי. הבדידות היא טבע. היא מכשיר ומטרה.

\*

וככה טוב.

כשהאלכוהול מכה במנגנוני ההגנה, משבית אותם.

מותר לי, עכשיו, זה סוף השבוע, עבדתי, מילאתי את חובי ל, וכעת אני מותר לכל, כעת הכל מותר.

חבורת הרוקיסטים בפאב של הצעירים, עוד סצנה לה הצלחתי להשתרלב, לוויין נטול לאומיות שכמותי. רק דבר אחד מקשר ביני לבין המציאות, וזה זיכרון הביזיונות.

גם כאן אני כבר חלק מהנוף, אחד מהקבועים.

מה קורה כאשר הנוף מתחיל לדבר?

אני עץ זית, אני קוץ,

אני דרדר.

\*

ועכשיו, אחרי שרוסקתי והתרסקתי,

מה נותר?

\*

מנגן את המוזיקה בלי להבין, כמו מקעקע שחטף פרקינסון, כמו פוליטיקאי  
שלקה בצרידות, כזה אני, מתפתל, מחפש בלי לרצות למצוא, כותב עכשיו,  
תוך כדי מסיבה, כשהקצב דופק, ובכל זאת מנסה להיות מובן.

היא כאן.

[דף ריק]

אמצע מסיבה, ואין שום תירוץ למה לא להתקרב אליה.

האבסינט תופס את המקום שלו, מנקר, ושוב,

אני עדיין רוצה אותה,

ארבע על ארבע,

ניצוצות ניתזים ממקרה הוידאו,

אני כבר לא רוצה אותה,

ריח של תשוקה עובר בינינו,

אני כבר לא רוצה אותה,

צריך להזכיר לעצמי את זה,

להתעלם מהצללית שלה, הכהה,

אני כבר לא רוצה אותה,

מנטרה,

תפילה,

אני כבר לא רוצה אותה.

אני רוצה לרקוד.

\*

רוח עדינה נושבת. עוד יהיה כאן סתיו.

הויתור עליה: האם הוא אפשרי?

הצללית שלה, העורף שלה, כלום לא דהה, זה עדיין יותר מדי בפוקוס, ברור,  
ברור מדי.

קינג ג'ורג', אלנבי, יומן. בוקר. משאית זבל נכנסת לכרם התימנים, יום  
שבת, בירה אחרונה בקיוסק, ועוד אחת אחרונה בפאב הקבוע.

כנראה שהגיע הזמן שאבין שהיא לא רוצה אותי.

\*

זה לא הולך כל כך טוב, מה?

הניסיון הזה שלי להתנתק ממנה באמצעות הכתיבה. זה רק מקבע אותה בתור  
הסיבה והמסובב, זה רק גורר אותי למטה.

אבל, לפחות, לא משעמם. רק קצת, לפעמים.

ובינתיים, בתוך המעגלים הללו, בתוך הספירלה, יש חיים. יש עבודה, יש  
מוזיקה, יש רגעים של יופי, רגעים של צרימה, וזה מספיק.

אך עדיין לא הגיעה שעת הסיכומים. יש עוד דפים ריקים רבים בפנקס, ועוד  
אלכוהול, עוד קפה, עוד סיגריות רבות מספור עד הדף האחרון. אומנם כבר  
התחילה שנת הלימודים, אבל החופש הגדול שלי עוד לא הסתיים. זה מנחם,  
באופן מוזר.

בסוף הפנקס כל זה ייגמר, אני משקר לעצמי. הפנקס הבא ייכתב במציאות



אחרת לגמרי.

אני אהיה חלק, שרירי ומאושר

מסודר בחיים

רגוע

מאוהב ואהוב.

ועם טעם יותר טוב בנשים.

\*

מלכודות, תהומות, מכשולים.

מה הייתי עושה בלעדיהם?

הקו הישר, הצפוי, הבלתי מופרע, גם אינו מעניין. בואו נתפתל קצת.

במעלה הרחוב שלי עמדה מכונית אוטוביאנקי לבנה, נטושה. היום, כשירדתי עם הכלב, ראיתי מכונית לבנה אחרת עומדת לידה, וארבעה גברים עסוקים בפירוק ובביזה, רציניים מאוד, נחושים.

כשחזרתי מהסיבוב, אחרי אספרסו ולימונדה, הם כבר הלכו. שני ילדים מחזיקים בבקבוק ספריי צבע עברו אותי, בחיכים כבושים.

המכונית הנטושה הפכה לגרוטאה.

הם שחטו אותה, ולסיום הפכו את הגוויה על צידה. שמן ניגר מהמנוע אל הכביש, וכתמים של צבע ירוק עיטרו את הצבע הלבן.

\*

(זמן לבזבז, בפינת קינג ג'ורג' ושדרות בן ציון)

בינתיים, העיר בשלה, פיגוע קרה היום במקום אחר, והכל נורמלי ככל שהוא יכול להיות כזה, אופניים, מכוניות, אנשים, תנועה. אני אוהב את הפרטים הקטנים, את הצורה שבה האישה בשמלה הקצרה החזיקה את בקבוק הקולה, את מחוות הכבוד ההדדי שהחלפנו, את השיער הורוד של הנערה שעברה מאחורי הפסל של הכלבים החלודים והמחייכים, אני נהנה לצפות, לנסות להבין את העלילה יותר מאשר מהיומרה להתערב בה ולשנות אותה.

ומוכן שאף אחד מהספסלים בשדרה המשופצת היורדת מהבימה אינו מוצל. הם סמל של ספסלים, בדוק כמו שבילי האופניים, פרטים שנראים טוב בפרזנטציה, בצילום, בתוכנית, אבל לא מיועדים לשימוש, לא באמת.

\*

סיכום סוף שבוע, לפני החזרה אל החיים המבוגרים, מלאי האחריות.

מה היה לנו?

חיבוק אחד, ליל ריקודים אחד, מספר מפגשים עם נשים מהעבר, הקרוב והרחוק, הרבה מאוד שיעולים כבדים וכמות סבירה בהחלט של אלכוהול.

ראיתי אותה, אז מה?

ניתן לסמן את סוף השבוע הזה כהצלחה, ולו רק מפני ששרדתי אותו, ולו רק מפני שהוא כבר כמעט מאחורי, ולא היו בו, כמעט, ביזיונות יוצאי דופן, רק חרפות ואכזבות קטנות, מקומיות.

לשרוד את רעידות האדמה, זו המטרה, להיות ניצול משופשף.

\*

כבר כמה חודשים, ואני עדיין צופה ברחוב אלנבי, כמעט כל יום, ממקומות שונים אך קבועים, מזוויות מסוימות, פריימים, ועדיין מגלה כל פעם דברים

חדשים. יש בו משהו, ברחוב הזה, יש משהו בחיים המתנהלים בו, חולפים דרכו, יש משהו בצפייה.

ועדיין כותב, רק כשאני שיכור או מסטול, רק בחוץ.

גם זו הישרדות, גם זה כנגד כל הסיכויים.

יומן אלנבי. באמת. יהיר מצידו לחשוב שזה עלול לעניין מישהו. ומצד שני, למי איכפת. אתה, הקורא, הקוראת, אם יהיה בכלל אי פעם אדם שכזה, אם הגעת עד לכאן, לך תזדיין, לך תזדייני, לא בשבילכם אני עושה את זה, אני פה בשביל ההיבריס, אני פה בשביל העונש האלוהי.

אני מצמצם את הצרכים החברתיים שלי למינימום, כמו יצור ביצה שמסתגל לבצורת, מנסה להיות כמה שפחות תלוי, שואף להיות אוטונומי ומגלה שאני נאלץ להסתפק בעמדת הטפיל.

קרצייה שכמותי, עלוקה, פטרייה, שרך, מקיז דם, ספוגי.

יונק מתוך הדברים שנוגדים את אופיי.

מסתפק במועט, כרגע, אבל מוכן לכל.

שלושה מקומות צפייה קבועים, שלוש מערכות של חוקים. הפאב הקבוע, ספסל הבטון שצופה על אלנבי והפאב של הצעירים, בצד השני של הרחוב, זירת המפגש לכל מי שהוא לא אני. בשלושתם אני זר, אבל מהות הזרות משתנה. כך אפשר לדחוס שלושה מעברי זהות לתוך חמישים מטר, לתוך ציר התנועה בין שלושת הנקודות, לתרגל את זה, למצות את הסתירה.

לקוח קבוע, שותף לסוד, ובכל זאת זר ומוזר.

שומר על רחוב אלנבי, שלא יברח לשום מקום, שהבועות לא יתפוצצו.

\*

בניינים נופלים, בטלוויזיה.

עידן חדש עומד בפתח.

זו עת הפחד.

המלחמה ניצחה, וכולם פיונים, משתתפים במשחק רולטה רוסית ענקי, לא מודעים אפילו לכמה תכופות הלחיצות על ההדק, לכך שאקדחים רבים כל כך מחכים למערכה השלישית.

תקופה נפלאה, מרגשת, חד פעמית, מלחמת עולם בה מחזות דמיוניים הופכים למציאות. דבר לא חסר, פרט לאשליית הביטחון בעתיד. האדרנלין שוצף, נושאי שיחות החולין אומנם לא מגוונים, אך זמינים.

זה זמן גורא הוד, יום פתיחתה של מלחמת העולם השלישית, זה זמן למות.

בורח מכל מי שמוכן לאהוב אותי, מחפש מחסה. פצצות של רוך ניתכות בקרקע, בי, אבל אין מה לדאוג, כי כוחותינו שולטים במצב, ויגיבו בזמן ובמקום המתאים, כשיראה להם.

העט הוא הנשק, הפנקס הוא דפי ההיסטוריה, ומחר, לא משנה מה, אעמוד (אשב, אך זה נשמע פחות דרמטי) מול כיתה בשמונה וחצי בבוקר, לאחר שאלבש שחורים ואסע שעה וחצי באוטובוס לעיר אחרת, ואגיד משהו.

בוקר טוב?

תקופה מבלבלת, בה צריך להמציא שסתומי פריקת לחץ, תקופה מבלבלת,

האם היא בסדר?

תקופה מבלבלת, ואני עדיין נזכר בה.

זה לא זמן להיות לבד. דווקא עכשיו אשליית השייכות חשובה מתמיד, ודווקא עכשיו אני בוחר שלא להיות שייך, להתנתק כמה שיותר, להסתפק בצד.

לא מוכן להעמיד את עצמי למבחן, לא מוכן להתחייב על אספקת חום ורגש רציפה, לא מוכן להגיד לאף אחת שאני אוהב אותה.

אז אני לבד, וזה לא חדש, בלשון המעטה, וחוץ מזה אנשים מתים, השמיים נופלים, הכל כשהיה.

ואני עדיין מתגעגע אליה.

סייבורג, יצורות בלתי אנושיות, הן מסביבי, נשיות, מחביאות ממני משהו שאי אפשר להסביר. אילו רק הייתי יכול ללדת. הגבריות הזו, עקרה כל כך, תחושת החולשה הנוצרת מכך שאני צ ר י ך אישה בשביל ילד משלי היא מסרסת.

הבעיה היחידה עם הלבד היא שהוא בלתי המשכי.

וכולם נלעגים כל כך, אין מי לחקות, אין מי להיות.

כעת לא רק האושר, אלא גם החיקוי כבר אינו אופציה.

\*

אתמול, במסיבת חתונה של חברים, במרפסת מלון הפונה אל הים, שוב התבזיתי. האלכוהול, הצהריים, הסוויטה אליה עלינו כאשר המשפחה כבר הלכה, כמה שורות של אבקה לבנה, וכבר מצאתי את עצמי מתגנף עם אחת מחברותיה של הכלה, אישה, רכה וקשה, יפה מאוד ומכוערת, ואחר כך, על המרפסת בעלת המעקה השקוף, עשינו דברים.

הדבר העיקרי שאני זוכר הוא שהקפדתי לשאול אותה אם זה בסדר, כל

הזמן, ושהיא לא עצרה בי.

יש לי חולשה, יש לי תשוקה. יש לי צורך, ואני לא אוהב להיות צריך.

אחר כך ברחתי משם, משאיר אותה ואת החתן על הספה, כשהכלה ישנה במיטה בחדר השני, מול שולחן עמוס בקבוקים ריקים ובל"י סמים, והלכתי לישון שנת שיכורים, לא שוכח לכוון שעון מעורר בכדי לא להסתכן בהחמצת הסיכוי לראות אותה, או לפחות לעבור בשובל שלה, להתחכך בבבואותיה.

נסעתי למסיבה בירושלים, שומע הארדקור בטייפ הדפוק של המכונית של אימא שלי כל הדרך לשם, לבד, טס נמוך, לא חושב.

אל מרתף באזור התעשייה בתלפיות, אל רכיבה על שאריות הסמים שעוד נותרו בדם, התחככות בסצנות להן איני רוצה להיות שייך. הסתפקות במועט.

וחזרה בבוקר, במכונית מלאה באנשים שהסוטול שלהם הרבה יותר שווה משלי, חברים שלה. השם שלה נזרק על ידם לאוויר, ממשיך לרחף סביבי.

יום ולילה, כל מה שנשאר מהם עכשיו זה מועקה בריאות, ברקות, בבטן, ותחושת אשמה, סובייקטיבית אומנם, אך קיימת.

אז אני חוזר לאלנבי, לפאב הקבוע, לכוס הבירה, לכתובה. האור יפה עכשיו. מדוע אי אפשר להסתפק בזה?

\*

קצת במצור, כרגע, מסתובב יותר מדי זמן סביב אותן מלכודות, עד שפני כבר מוכרות מדי, עד שפניהם של האנשים הופכות להיות מוכרות מדי עבורי. הכל צפוי, והרשות נתונה רק לשינויים קלים. רימייק אחרי רימייק של אותן דרמות נדושות, כאשר מלאי השחקנים מוגבל עד כאב, וההבדלים

בדיאלוג ובאקשן קלושים. אבל לא על זה באתי לדבר, לא על השעמום, לא על הדריכה במקום, על היקבעות הנראטיב, אלא על תחושת הרדיפה, על כך שמשום מה יותר מדי אנשים מייחדים לי תפקיד בסרטי הסטודנטים הירודים שמרכיבים את חייהם.

אני מפחד מכך שירצו אותי כאן, באלנבי. אני מפחד ממה שאני עלול לעשות אם אנצל את הרצון הזה.

\*

הזמן מזדחל לו, וכבר קרבים עשרת ימי תשובה, והגופות נספרות, ואני מתכונן לזמן שבו אאלץ לסכם את הפנקס הזה, לנסות, אולי, להתיישב מול המחשב, להפוך לקריא, להעמיד למבחן.

מתכונן, לא מפחד, מתכונן.

תמהיל עכור של ראוותנות ומציצנות הוא הבסיס שלי, מסתבר.

אבל אף פעם לא הייתי כזה לידה. אף פעם. כמעט אף פעם.

לידה הייתי מסודר, ואחראי, מישהו לסמוך עליו. וזה, מסתבר, היה מה שהייתה צריכה, אבל לא מה שרצתה.

איבדתי אותה כי שיחקתי בלהיות טוב ממה שאני באמת. זו טעות שאסור שתחזור.

\*

המלחמה הזאת, נגד ההגיון, נגד הכל.

הכל עוד יהיה רע יותר, ואז עוד יותר רע, וכל זה בשביל כלום. אין מטרה, שום דגל לא יתנוסס על ראש שום גבעה, ואף אנדרטה לא תיבנה לרומם את

הניצחון המפואר. כן, זו הולכת להיות תקופה נפלאה.

כי ככל שרע יותר, כך טוב יותר.

זו מהותה של הגאולה דרך הביבים.

למרות שכפי שאמרנו, אמרתי, לא תבוא גאולה, היא יצאה מכלל חשבון עם מות האלוהים, כך שנותרנו עם המהות בלבד, יתומים שכמותינו, עם השאיפה לגאולה, עם הנכונות להשפיל עצמנו בשבילה. מקום שווה, הביבים, ומתמסטלים יופי מהריחות.

לספסל הבטון ההוא, מהעבר השני של הכביש, עליו אני יושב מדי יום בחודשים האחרונים, כמו גם לחלון הזה, בפאב של הצעירים, יש את הנתונים המתאימים, המאפשרים את קיום הסתירה בין המציצנות לראווה. מושב מוגבה הצופה על עוברים, שבים ונשארים, המחויבים משום מה לעיסוק בשלהם. עולם שלם המתנהל ללא הפסק.

רק במקומות כאלה אני חש בטוח, חשוף לעיני כל אבל נסתר, אנונימי מתוך בחירה.

קשה להיות צייד בעיר הזאת, שאין בה מספיק כבוד בין הטורפים לנטרפים, קשה להיות זאב בודד, מהורהר, לא שבע, בשדות מרעה של כבשים נשכניות.

יש לי מה שיש לי, אין לי מה שאין לי, הכרה מפחידה ומאתגרת.

בוחר להיות בלתי מאושר, במודע, במצח נחושה ובלי כל רגשי נחיתות. לקחתי את התפקיד על עצמי, וחסר שלא אצליח בו, כי אז אהיה ממש מבואס.

\*



מוזר, לפגוש מישהי שאיתה אולי אפשר היה, לדעת מראש שרוב הסיכויים שכבר דפקתי את זה, מראש, מעצם כך שהיא אפשרית, מכיוון שאז אני טוב מדי, טוב ממני.

נפגשנו ברחוב, ביציאה מהפאב הקבוע, אחרי שקטלתי את עצמי מספיק, עד כשכבר הגיע הזמן ללכת. אז הלכנו אל המכונית, ועצרנו בדרך בבית שלה, כוך על גג, והעמסנו את האופניים, ונסענו אלי.

שתינו, דיברנו, הלכנו לישון. בסוף הלילה היא נתנה לי לחבק אותה.

וזהו. לא מספיק?

ודאי, יותר ממספיק, ורק חבל, כי היה יכול להיות טוב, אך יש לי תחושה כזו, כי יש עוד אכזבה בדרך.

\*

הייתי רוצה לאיין את עצמי, להותיר רק את העין הצופה, לוותר על הנוכחות, אבל מובן שאני עושה בדיוק את ההפך. עובדה: הדפים האחרונים מלאים בסיפורי יומן תל אביביים, נדושים וצפויים, הולמים היטב את הפרסונה המסוימת, דמות הדובר, אותי.

כל ההתבוננות הזו, ואני עדיין נותרתי הדמות הראשית בדרמות שאני מספר לעצמי.

כל כך הרבה צפייה, כל כך מעט מציאות.

יש לי תירוץ. ההיבדלות היא סוג מסויים, פגום, של מדיטציה. ככזו, היא אינה מבטלת את האני אלא מתבוססת בו, הופכת אותו לדפוס דרכו נחוה העולם.

תירוץ קלוש, אני מודה, אבל בכל זאת משהו.

\*

הערב יורד על הפאב הקבוע, והשלט המכוסה שעל גג תחנת הדלק שמולו הופך בהיר יותר מהשמיים, ובודאי לבן יותר. אלה כחלחלים ירקרקים, לא סתוויים עדיין, אם כי הרוח הקרירה והיבשה מבשרת כי זה אכן יבוא. ערב החג השני, ראש השנה. נותרו עוד תשעה ימים ליום הכיפורים, זה יהיה סוף הפנקס, סוף היומן, סוף החופש הגדול. יחי הספירה לאחור.

ימים מבלבלים. ציפייה לתובנה, למחילה, לקץ. ימים שבהם את רוב רגעי האושר אני חווה דרך עיניהם של אנשים אחרים. יד שנייה.

\*

חזרה באלנבי, מנסה בכוח לא לכתוב מילים שכבר נאמרו, להתנתק מעצמי, מכך שאולי אני, אני, מרגיש משהו כלפי מישהי, לא לעשות עין, לשתות, להביט, לכתוב על משהו אחר.

יום חמישי בלילה, מאוחר, והפאב של הצעירים מתרוקן. מעט אחרי ראש השנה, לא הרבה לפני יום כיפור. הזמן הזה, שבין כתיבה לחתימה. זמן להשתדלויות מופרזות של הרגע האחרון, לניסיונות נואשים.

אין לי רצון לא בזה ולא בזה, אני, כפי שכבר אמרתי יותר מפעם אחת, מסתפק, הגאולה שלי היא דרך סגנון החיים. אני מכבד את גזר דיני, מקבל אותו בהכנעה. אני עבד למהלך שכפיתי על עצמי, לפורמט, לעבודות שלקחתי על עצמי, בתשלום ובהתנדבות, לדרמה, לפנקס הזה.

גרפומן בעל כורחי, מפזר מילים כי הן נשמעות טוב, מחויב אך ורק לכתיבה עצמה, כאן, על משטח הפורמייקה השחור והמזוהם, פנים לרחוב אלנבי, גב אל הבר.

זה לא מעט, אגב.

זו נחמה.

שימו לב, אני בכל זאת מנסה לשנות את גזר הדין, להמתיק אותו. אני מצטדק. לא צריך. הכל כבר נכתב, חשוף ושיכור, הכל כבר הוחלט. אני בסדר, יש לי פנקס שיעיד על כך. אני חי, העט ממשיכה לנוע.

עדיין חושב עליה, כמובן. עדיין כואב, ועדיין, כמה עגום, מתגעגע. אבל זה הפך להיות מייחש כרוני, וככזה ניתן להדחיקו כמעט לחלוטין, לשככו על ידי מינון סמים מדוקדק ומוקפד.

וזה הרבה יותר טוב מהתמכרות, אני חושב, נראה לי, זה הרגל, היא הרגל. וככזה היא כואבת פחות.

ושני חששות מקבילים, שלא יהיה לי עוד הרגל כמותה, ושיבוא הרגל גרוע ממנה.

\*

יום אחד היא תעלם, וכבר לא אדע אם היא קיימת. זה לא רחוק. אני מצפה לכך, כבר לא דואג. היא אולי תשכח אותי, אבל תיזכר יום אחד, ואני לא אשכח, אבל, יום אחד, בקרוב, זה כבר לא ישנה לי. ואולי אז אוכל גם להיות גאה בה, גאה בכך שאני יודע שיש לי חלק בה, שיש לי סיבות לגאוה.

יום אחד אגלה כי האובססיה אליה נותרה בפנקס.

מה יקרה אז?

האם קיים משהו מעבר לאובססיה, למעגלי המרדף והבריחה, או שהם

הבסיס היחידי של זה? האם אוכל להתמודד עם מציאות אפורה, בה אישה מקבלת פנים, שם וחולשות?

\*

וכבר כמעט בוקר, ואני בפאב הקבוע, מול תחנת הדלק, עכשיו, מוקף אנשים מרוסקים, בסוף הלילה.

חתול ענקי, כהה ומוטנטי, מהדס את דרכו לתוך כרם התימנים. במאפייה מגלגלים בייגלה. בחורות מודאגות מנסות, נואשות, לסמן לגברים שהגיעו איתן שהגיע זמן ללכת הביתה, לוותר על הניסיון, רק להפעם, להסתפק בהן. גורל השנה כבר נכתב, חברים, אין צורך לריב, אין צורך בתנועות הידיים, ברעידת השפתיים, בשאיפות המבוהלות האלו מהסיגריות. הכל כבר נכתב, איזו הקלה! כל מה שקורה מעכשיו זה פוסט מורטום.

\*

ציפור מתעופפת על הבר של הפאב הקבוע, יוצאת מהטלפון, חסרת מטרה, כמוני.

אין אף מסיבה היום, כמה עצוב. כלומר, יש מסיבות, בכל זאת, יום שישי וכאלה, אבל הן של אנשים מאושרים, או אולי אנשים שהפנטזיה שלהם היא להיות מאושרים, וזה לא מתאים לי, לא כרגע.

ולא שאני פוסל את האושר, חלילה, אבל ברור שאיני מוכן או רוצה להתחייב עליו כרגש קבוע. כי הפירוש של אושר קבוע הוא מציאות דהויה, נטולת פסגות גבוהות או ערוצים עמוקים ונסתרים, רמה שטוחה, משעממת.

\*

מסתבר שרצוי שאהפוך לאדם יותר סוציאלי, עם יותר חברים, יותר שיחות

חולין, יותר עניינים מתמשכים. מה לעשות, איני בנוי כך.

המקום והזמן היחידים בהם ממש השתייכתי לחבר'ה היה בצבא, וזה היה קשר שנבנה לצורך מטרה, כדי שנוכל להרוג ולהיהרג יחד. אז חשבתי שזה טוב.

כבר איני מכונת מלחמה, וטוב שכך, ואפילו תחושת החוסר של משקל הנשק התלוי מהכתף, הפחד שאולי איבדתי אותו, אולי נשארתי בלעדיו, ללא הגנה, כבר דהתה. אבל אני עדיין יודע שיכולתי להרוג, או, להבדיל, להיהרג, אני עדיין מספר לעצמי לפני השינה דמויות מוכנות לקרב. יש רוח רפאים המלווה את יוצאי חיל הרגלים, והיא מסתובבת אפילו בתל אביב, אפילו באלנבי. לעיתים היא מטרידה קורבנות.

\*

הצד השני של רחוב אלנבי, בפאב של הצעירים, כמו אתמול, כמו כמעט כל יום בחודשים האחרונים, בן בית אבל עדיין זר. יום שישי בלילה, פקק תנועה ענק, והמדרכה שמולי עמוסה במבלים של סוף שבוע, ילדים שעוסקים בפעולות ראשוניות של אנשים חסרי ניסיון, בזבזנים, לא יעילים, תמימים.

אין כאן נשים, רק בחורות, אין כאן גברים, רק ילדים מזדקנים. מה שמוזר הוא לדעת שאני יכול על כולם. שכולם, שכולן, קטנות עלי. הביטחון העצמי החדש הזה, שנובע מכך שכבר הייתי שם, עברתי את כל זה, והתמימות שלי ניתנת לשליטה, היא תלויה בכמות האלכוהול שאני שותה, הביטחון העצמי החדש הזה, הניסיון, הוא זה שמאפשר לי להסתפק, להמעיט בערכם של הביזיונות, של הפסגות, של העמקים, של הפחדים, של הרגשות...

[הכתיבה מטושטשת. אי אפשר לקרוא את זה]

ועכשיו כבר כמעט ולא נשאר לי מוח. יותר מדי בירות, יותר מדי נשים, יותר

מדי דיבור.

זו הכוס האחרונה, אני מתחייב בפני עצמי, מודע למגבלות ההבטחה הזו.

לא יודע מה רוצה

לא יודע מה צריך

לא יודע כלום

ואולי טוב שכך

כי גם אותה כבר לא

יודע

\*

הרחוב הוא המקום השלו האחרון שנותר לי, הספסל הוא הפינה האחרונה בה אני מרגיש בטוח, הצפייה באנשים העוברים, בחיים הממשיכים להתנהל, בקצב המתגלגל שלהם, היא הנחמה העיקרית. כלום לא גדול מדי, הכל טריוויאלי.

החברים שלי מתבוננים בי בזלזול, אך גם בהבנה, כמו על נכה. ואולי זה אני שמסתכל עליהם כך. ההתחסדות הזו, מצדם ומצדי, מגוחכת משהו. הם יושבים עכשיו בחוץ, מלהטטים בכדורי אמירות פוליטיות כאילו, מעשיות כאילו, שורפים זמן. אני כאן, ליד השולחן הפינתי, שורף את הדפים האחרונים בפנקס, כותב דו"ח.

הפער ביני לבינם, ביני לבין המציאות, נדמה כבלתי אפשרי לגישור. אבל, עוד מעט, אוכל להפסיק לכתוב, ואולי אז (תקווה קלושה) הכל יראה מוזר פחות.

אני מוותר עליה, כמה עצוב.

זורק את עצמי לתוך קירות לבנים, רץ, לא עוצר, מחכה לרגע המכה, לכאב  
החד שינער אותי. למות או לשבור את הקיר, איזו שאיפה נשגבת, איזו  
מטרה נעלה, לשבור ולא ללכת מסביב, חלילה, כי השבירה מהותית הרבה  
יותר מעצם המעבר, הכאב הוא משהו שנשאר אתך, הנחמה היא שקר, היא  
זמנית.

אלנבי ממשיך להתנהל, שם בחוץ, במהלכים הצפויים שלו. רחוב  
קולניאליסטי, רחב מספיק כדי שהכרכרות והאוטובובילים יוכלו לעבור בו  
תוך שמירה על פאסון, תשתית רעועה שהונחה על חול, מראית עין של  
קוסמופוליטיות.

אין ספק, גם המדינה הזו היא תוכנית יפה, רומנטית, שמתישוה התחילה  
להסריח. ככה זה עם רומנטיקה, היא קצרת מועד, היא זמנית. אחרי שהיא  
מתפוגגת נשארים רק זיכרונות חמוצים.

לכן אני מפחד. הורגלתי לאכזבות, לאושר קצר מועד, זמני והזוי. הדבר  
היציב היחידי הוא השולחן הזה, הפנקס הזה. כל היתר זמני.

\*

שעון החורף מחליף הלילה את שאון הקיץ.

המשפט נשמע טוב, אבל אין מאחוריו כלום, ודאי שלא רגש אמיתי. אני  
אומר דברים כי הם נשמעים טוב, אני עושה דברים כי הם נראים טוב, גם  
אני עבד לאסתטיקה.

\*

אני שוב רוצה אישה, וזה מחליש אותי, הופך את השריון לחדיר יותר.

הפגיעות הזו, הנובעת מזה שאני רוצה, אין פה שום דבר להתגאות בו. אלנבי, אוטובוסים זו מפרקיים, פרסומות ענק, חולפים מהצד השני של החלון מבודד הרעש. ניידות משטרה, אורות מהבהבים של אמבולנס. אלה החיים האמיתיים, שם, מצדו האחר של החלון. מה שקורה כאן זה רק ניסיונות עילגים לייצר דרמות בעלות סוף ידוע מראש.

אני רוצה בחורה שאיננה היא, שעדיין אין לי הגדרה בשבילה, אישה בעלת קול סדוק ומותניים צרים, שונה מכל זה, אחרת. אבל במקום לעשות עם זה משהו אשתה עוד בירה, ואתנחם בטשטוש, בכך שכולם רוצים, בכך שכולם יתאכזבו.

וכולם ימותו, בל נשכח את זה.

\*

אמבולנסים תמיד מוקדשים למישהו. זה כתוב על הדלת שלהם, זו הוכחה לכך שהסבל מנציח את עצמו, דרך מנגנונים שתפקידם לשמר אותו, להתענג עליו. אני לא רוצה שדבר יוקדש לי כשמות. הייתי רוצה להתנדף, לא להשאיר זכר. הייתי רוצה להישכח במהירות האפשרית, להיוותר דמות אגבית, הערת שוליים, משהו שהיה, עבר ונגמר.

\*

בלילות האחרונים יש לי חלומות מוזרים. סוף העולם, סבתא שלי אוכלת מיוזנו מתוך שקיות ניילון שתלויות על הקיר, צנצנות דבש שבתוכו צפות תולעים.

ערב יום כיפור, שותה בירה לפני שיסגרו את הפאב הקבוע.

ושוב גיליתי שבמים האחרונים הייתי דמות בסיפור של מישהו אחר, של



הבחורה הלא מוגדרת, שההתאהבות בה התפוגגה, וקצת מתעייף מזה, למען האמת.

צהריים לוהטים, שמיים לבנים, אנשים חוזרים מהשוק נושאים פרחים ועיתונים, העיר מרדימה עצמה, כמו לפני ניתוח. את יום הכיפורים שלפני שנתיים ביליתי איתה. צמנו בצוותא, ישנתי על מזרון בחדר השני, שהיה מלא בבגדים ובמשחקים, ובבוקר היא אמרה לי שאני ישן יפה.

בלילה עישנתי ג'וינט, וקראתי בסידור שנתנה לי אימא שלה. הרגשתי כחוטא, מתענג על הקרבה אליה.

עכשיו אני כאן, באלנבי, חוטא מוסמך אך נטול רגשות אשמה, מתענג על המרחק ממנה.

כן, למרות שבשנתיים הללו רק צברתי חטאים והמעטתי בסליחות, הצורך במחילה ירד. אפילו עם החטא הקדמון של עובדת היותי כבר כמעט והשלמתי. עובדת היותי ועובדת רצותי, בל נשכח אותה.

הצום מתקרב, לא שלי, השנה, לא בכדי.

בשנה הבאה אהיה, כפי שכבר אמר דניס רודמן, רע כמו שמתחשק לי.

\*

ואפילו קניתי כבר פנקס חדש, בחנות מכשירי כתיבה שלא נסגרה עדיין, כחול גם הוא אך דק יותר, כי נמאס לי מכיסים כבדים.

אני מוכן. עוד מעט נגמר.

וגם, מנסה לכתוב מול נוף חדש, מורד רחוב הנביאים, מנסה לשכנע את עצמי שבשביל זה ירדתי עד לכאן, בשביל הנוף, בשביל שייק הויסקי והגלידה, ולא בכדי לעבור ליד איפה שאני משער שהיא גרה, לנסות להיפרד,

לסלוח, לה ולי.

מנסה, לא בהכרח מצליח, מסתפק בכך שאני אכן שותה, ושעים, ואכן כותב,  
ודפים מתמלאים.

עוד מעט נגמר, אין מה לדאוג, ואז אוכל, בכיסים קלים, לנוח מחשבון הנפש.

\*

ועוד קצת, כי נשאר עוד דף ריק, והפאב הקבוע, מקום חתרני אך לא רדיקלי  
שכמותו, פתוח גם כעת.

מה זה הטקסט הזה?

פנקס אחד מתוך רבים, מתחילת החופש הגדול ועד יום כיפור, ניסיון לזכות  
למחילה מעצמי, בלי לשים זין.

יומן אבדון ופרידה.

שרדתי את זה.

השנה הבאה משתרעת לפני, מוכנה לכל.

כל הנדרים הותרו.

בואו נשים, בוא אלכוהול, בואי מוזיקה, תמיד יהיה לנו את אלנבי.

**סוף הפנקס**